

കൊമ്പിനീസ്

ഡോ: സി. ആർ. കുമാർവിള്ള

ର ନ ହ୍ୟ ନୀଳ

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତପ୍ରକାଶକାରୀ

ଲେଖକ: ଶ୍ରୀ. ଅନୁରୋଧ. କୁଣ୍ଡଳପିତ୍ତା

ଶାରୀରଚାରିତାବ୍ୟ..

ପାଠୀ: ଡାକ୍ ବିଭାଗ

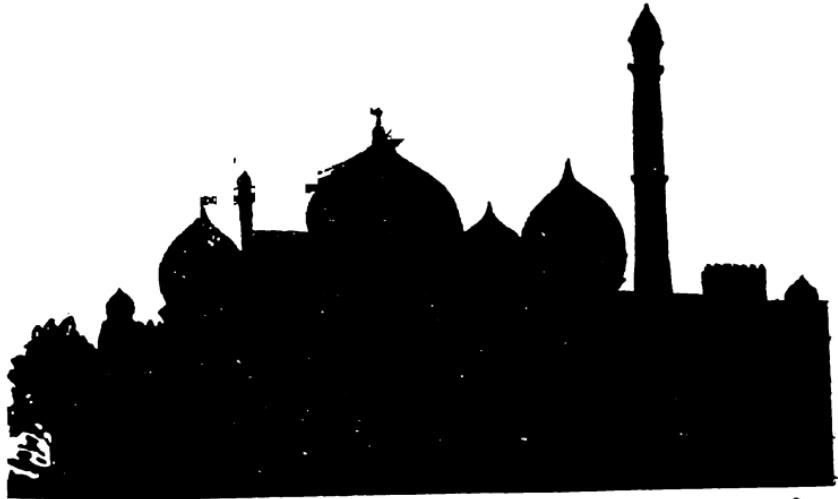
“ଜୀ ତତ ”

ମ୍ରିଂ, ଲେଖକଙ୍କ ରୋଯ୍,
ମାତ୍ରମାତ୍ର 5.

കൗംപതിള്ള് — ജനവാരി 1954

വിഭ 1ക.

അവതാമ്പള്ള്, മഴിരാശി-5.

100.

[അരം ഗസീബിന്റെ സാഹിത്യസഭയ്]. സ്കൂളിന്റെ ഒരു ശാഖയൻ്തെ വാർഷികസംബന്ധപരമായ പ്രവർത്തനം. മന്ദിരംഗത്തു ഇള സിറ്റാസ്റ്റത്തിനാം മരം ഇരിപ്പിടിക്കാനും പുരകിൽ കമ്മനിക്കാം, നടഞ്ഞലക്കാം, മുകളിൽ ബാധകണിക്കാം.

ബാധകണി മതകൾ വാർഷിക വരെ അവിടവിടെയായി ഒരു നാൾ രാജഘടനയാണെങ്കിൽ തയാറായി നിൽക്കേണ്ണ.

ആദ്യപ്പേരും നീംകുന്നതിനു മുമ്പ്, ഏതൊന്തും നീമിലെ ഒരു ഗംഭീരവും ശാന്തസുന്ദരവുമായ (പേരംസ്വനോ, ഇംഗ്ലീഷോ) വാദ്യസംഗ്രഹിതം മുഴുവിക്കാണിരിക്കേണ്ണ.

വാർഷിക സാററിൽന്തും അപ്പോൾ മിക്കവാറും പിന്നിലുള്ള ഒരു ബാധകണിലെപറ്റി കൈംകരംകും. വാദ്യ പ്രവാഹങ്ങാം തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കേണ്ണ.

ഉച്ചത്തിലുള്ള ഒരു ബൃംഗിരാവില്ലി കേരംകരംകും. വാദ്യ പ്രവാഹങ്ങാം തുടർന്നുകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കേണ്ണ. ബൃംഗിരാവില്ലി

ചെയ്തുടർന്ന ചെട്ടേൻ ചെട്ടേൻ മരം വിളക്കുകൾ എറിയാൻ തു ടങ്ങേൻ; കാരോനോരോന്നായി. അങ്ങിനെ ബുദ്ധിരംഗവിളിയോ ടക്കടി മെല്ലേമല്ലേ റംഗം പ്രകാശമാനമാക്കുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉന്നിമാർ, സാമന്തരാജ്യങ്ങളുമാർ, കഹം കാരമാർ ഇവരെല്ലാം പ്രവേശിച്ചു് യഥാസ്ഥാനം ഇരിക്കുന്നു.

കൈ ബുദ്ധിരംഗവിളി തുടി. വാദ്യഹോഷ്ഠണരാ തുടന്നോക്കാണ്ടി റിക്കുന്നു.

പിന്നിൽ, ഉയരത്തു്, ബാധകണ്ണിയിലുടെ പരിവാരസമേതം അറംഗസീബു് പ്രവേശിക്കുന്നു. ബാധകണ്ണിയിലുടെ നടനു താഴേത്തുകൾജ്ഞി പിന്നിലുമുള്ള നടശാഖകളിലുടെ ചക്രവർത്തി റംഗ ത്രഞ്ചി പ്രവേശിക്കുന്നു. ഇതിന്നിടയ്ക്കു പിന്നിൽനിന്നു റംജാവിന്നീരു എഴുന്നൂള്ളതു അടിക്കിക്കുന്ന മുദ്രാവാക്യങ്ങരാ, കേരാക്കാക്കുന്നു.

അറംഗസീബു് സിംഹാസനത്തിൽ കയറി ഇരിക്കവേ, പിന്നണ്ണിവാദ്യഹോഷ്ഠണരാ ക്രമേണ താഴോന്നു താഴോന്നു പോകുന്നു. തീരെ നിൽക്കുന്നില്ല.

അറംഗസീബു്: (ഇരിക്കംഞ്ചു് കയ്യുത്തി) “അല്ലംപ്ര അക്കുംബ്.”

(വാദ്യഹോഷ്ഠം നിലയ്ക്കുന്ന)

ഹഫീസു്: (എഴുന്നേറു്, ആരാവോട്) അഹാം പനാ! (രണ്ട് വരി കവിത പാടുന്ന.) *1

അറംഗസീബു്: (കൈ ചെറിയ അസഹ്യതയോട്) ഹവാ മേംഹു്!

(ഹഫീസു് ഇരിക്കുന്ന.)

ഹക്കീം! അക്കുംബർചക്രവർത്തിയുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നവും ഉടൻ നാടാകെ വിളംബരം ചെയ്തു്.

(എല്ലാവകം വിഷമിക്കുന്ന)

* 1

(റഹമീസ് കന്നാം രംഗത്തിൽ ചാട്ടനാ കവിത)

വരദം പ്രജാപ്രേമ-
നഞ്ച പ്രസൂനമേ,
വരദം മുഗ്ധക്ഷല-
സുരദ പ്രശീപമേ,
കീത്തി തൻ കൊച്ചമുടി-
യേറിയ വേദ്യപാദം
വാഴ്തു നൃ മമ വീണാ-
ത്രം
തശ്രീകരം മരം മരം!

‘പ്രധാനമന്ത്രി മഹാം പത്നം. അവിട്ടുന കല്പിക്കുന്നതി എൻ അത്മം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

അരംഗസീബു്: അല്ലാഹ്വിൻ്റെ പുണ്യത്തോൽ മുകിലസാമ്രാജ്യം ഇന്നോ കടൽ മുതൽ കടൽ വരെ പരമാക്രിയന്നു. മുകില സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പേരും പേരുമയും ഉയർച്ചയിൽനിന്നു ഉയർച്ചയിലേക്കോ, വളർച്ചയിൽനിന്നു വളർച്ചയിലേക്കോ, കടനാക്കുണ്ടിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹ്വിൻ്റെ കാരണ്യത്തോൽ ഈ സുവാൺഗാമുരത്തിനോ തുരങ്ങം വെയ്ക്കുന്ന ഒന്നൊ റ നോ ചുണ്ണലികളിൽനിന്നു, അവയെ നാം അച്ചിരേനു അവസാനിപ്പിക്കുന്നണണ്ടോ. അല്ലാഹ്വിൻ്റെ കൃപ. (ക്കു വ ശ്രദ്ധക്കു തിരിഞ്ഞു മറസപരത്തിൽ) ഫീറു-ഫസ്ലിം മെ. ഗ്രീ! മുസൽമാൻ മുസൽമാനായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു!

നിരത്മകമായ പ്രശംസകരക്കും അസംഖ്യജല്ലുകൾക്കും നമ്മുടെ ഈ സദ്ദൈനിക്ക് സ്ഥാനമില്ല. നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ കരിക്കും സ്ഥാനമില്ല. നമ്മുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ നമ്മിയുടെ നാമം മാത്രം കീർത്തിക്കുപ്പുടെ!

‘അല്ലാഹ്വിൻ്റെ അക്കുംബർ’

(എല്ലാവകം ‘അല്ലാഹ്വിൻ്റെ അക്കുംബർ’ എന്നോ ആവത്തിക്കുന്ന.)

ഹഹീസ്! താങ്കരാ ബുദ്ധിമാനായ ഒരു കവിയാണോ. താങ്കളുടെ കഴിവുകരാ ലേണകിക്കവിഷയങ്ങളിൽ, മ്രോഗാന്നങ്ങളിൽ, സ്ക്രൂടിഗ്രിതങ്ങളിൽ, വെരും ബംഘ്യംഗികളിൽ കുട്ടണ്ണിക്കിടന്നോ നശിക്കുകയാണോ. വെരും ചിത്രഗല്പങ്ങരാ നാശം സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. രജപത്രസ്തുകളുടെ സെഡനയ്ക്കു തുറിൽ ലയിച്ചു ഗുണ്ണംവിഹാപ്പോലും വിസ്തീരിക്കുവാൻ തജ്ജാരായ ഒരു ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്തു അവയ്ക്കു വില കല്പിക്കുപ്പുടിയന്നുകിൽ, ഇന്നോ മുകിലസാമ്രാജ്യം ഭരിക്കുന്നതു നമ്മിയുടെ മുത്തനായ അരംഗസീബാന്നുനു പരമാത്മം വിസ്തീരിക്കുപ്പുടാതിരിക്കുന്നു. അല്ലാഹ്വിൻ്റെ അക്കുംബർ!

മഹീസ്: ഇല്ലാം പനാ! ഓവിട്ടരതെ ആളുള്ളതയെ മഹീസ് ശിരം സം വഹിക്കേണ. തിരുവുള്ളക്കേട്ടണ്ണാഡുകയില്ലെങ്കിൽ.....

ശരംഗസീബ്: ഉം. (സന്ധതം മുഴുന്ന)

മഹീസ്: മഹാപ്രഭോ കല കലാകാരന്റെ വികാരണാദ്വിതീയിനം ഉറവെടുക്കുന്ന കന്നംബന്നുണ്ട് മഹീസിന്റെ അംഗങ്ങൾ വും, അറിവും. ഇന്ത്യയാദ്വിതീയം അനുഭവമാക്കുന്ന വികാരപരമ്പരകൾക്ക് നിറം കൊടുക്കുവോടു അവ ചീതുമാകുന്ന, കവിതയാകുന്ന, ഗാനമാകുന്ന. വൃക്കിനിപ്പമായ ഇം വികാരപരമ്പരകൾ കലാകാരന്റെ ലേഖകികവുംപാരാണാദ്വിതീയിനം ഉടലെടുക്കുന്നവയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവൻ അതിനു അടിമയംണ്.

ശരംഗസീബ്: കലാശാസ്ക്രാന്തിക്കും മഹീസ് മഹാകവി ദക്ഷിണാജയാനികൾ പരിശീലനം നൽകുകയുണ്ട്!

മഹീസ്: ഇല്ലാം പനാ. അടിയന്തര താഴേമയേറിയ വാക്കുകൾ. കഴ ആ അതിൽ കല്പിക്കാതിരിപ്പുംൻ ദയവുണ്ടാകുണ്ട്.

ശരംഗസീബ്: പിന്നെ എറ്റു്? അല്ലാഡിവിനെ സദാസമയവും യുദ്ധാച്ഛകംണ്ടിരിക്കുന്ന ഒര കലംകാരനു്, അദ്ദേഹ ത്രിശ്ശൂരി പുണ്യനാമത്തെപ്പറ്റി ഗാനരചന സംഖ്യമില്ല നാണഞ്ഞ നമ്മുപറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ മഹീസ്‌മഹാകവി സംഹസ്രപ്പേടുന്നതു്?

മഹീസ്: പ്രഭോ മനസ്യവികാരണാദ്വിതീയ ഉറവിടം പ്രത്യീക്ഷിക്കുന്നു. പ്രത്യീക്ഷിക്കുന്ന ലഭ്യത്തെന്നാധരമായ ചാംതുംത്തിൽ കവിയുടെ മനസ്സു് വികാരണാദ്വിതീയ അതീവ കീഴടങ്ങുന്ന. അവയംണു് കവിതയും സംഗീതവുമായി തുലനാപ്പെടുന്നതുനു മഹീസിന്റെ മനസ്സുഖി മന്ത്രിച്ചകംണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇട്ടുംപുകളിടുന്ന വല്ലംപീഡിയിലും, കൂട്ടിർപ്പോലുകളിടുന്ന മഴ അനന്തരിലും, കിളികളിടുന്ന ഫ്രെമഗീതകളുമായ കൂടുതലവരുടെ

ലും, കമ്മകിയുടെ സ്വപ്നം തീരണത കണ്ണകേശാക്ക
ളിലും.....

അറംഗ: (അസംധ്യതയോടെ) മഹീസും! (നിറ്റബ്രഹ്മത)

ഇരക്കും വൈഷിച്ചവും തിരിച്ചറിയാൻ മകിലവകുവർത്തിക്ക
റിയാം.....സ്വപ്നമ്പരമായ സ്ത്രിഗീതങ്ങൾ, അത്മശ്രൂ
ന്ധങ്ങളായ വൈരം അസംഖ്യാജ്ഞാനം, ഒഴുക്കാത്ത വാക്കു
കൾ, അടങ്ങാത്ത നാക്കുകൾ — ഹക്കിം, മകിലവരംജയാന്തി
രിൽ അല്ലാളവിന്റെ നാമത്തിന്നല്ലാതെ മരിരാന്നിനും
സ്ഥാനമില്ല. ഈ സാഹിത്യസമ്പ്ലേം അവസാനത്തോടു
രിക്കേണ്ട് നാം ആശ്രാപിക്കുന്നു.

(കവികൾ വിവരാക്കുന്ന.)

ഹക്കിം: (സംത്ത്വനം) ഒഹാം പനാ — (അറംഗസീംബോ ഏഴ്ഫേണ
റഡ് സംവയാനം നടന്ന മരിയുന്ന. ആ സമ്പ്ലേം മുഴുവൻ
അവരന്നെഴുന്നേറി നിൽക്കുന്ന.)

(കർണ്ണൻ)

രംഗം 2.

[സെബുന്നിസയുടെ അറതഃപുരം. മുഹമ്മദ്‌സാഹിം അലകരിച്ച ഒരു വിശാലമായ ദിനി. പിൻഡാഗത്തുള്ള മരിയുമായി മുഹമ്മദ്‌സാഹിംഡായത്തിലുള്ള വാററിസ് പാർട്ടിഷൻി.

സെബുന്നിസ ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് നോക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒന്നിലുള്ള മേശങ്ങൾ ഒരു റാസ്തകം കിടപ്പുണ്ട്. അവളിട്ടുണ്ടിട്ടുള്ളതുകയും, പാടകയും, ഇടയ്ക്കും എഴുന്നേററും ഉത്തം ചെയ്യുകയും, വീണ്ടും ചെന്നിരിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു.

*2 ഗാനം കേള്ളംകൊണ്ടു് അറംഗസീബു് അടക്കത മരിയിൽ മുവേശിക്കുന്നു. ഗാനം നില്ലുന്നതോടുള്ളി ചക്രവർത്തി മകളിരിക്കുന്ന മരിയിലേക്ക് കടന്നവകുന്നു! മുഖത്തു് ക്രൂയവും ആലോചനയും തുടിക്കലുന്നു കാണുന്നു. അലേഹം ഒരു ക്ഷേരയിൽ മുരിക്കുന്നു. സെബുന്നിസ അച്ചുനെ സന്ന്മാശസമന്പിതം സമീപിക്കുന്നു.]

സെബുന്നിസ: അച്ചു, ഞാൻ ഒരു പുതിയ ഗാനം ഇപ്പോൾ എഴുതിത്തീർത്തേയുള്ളു: അതാ അദ്ദേഹം നോക്കി; അതു മാത്രമുള്ളത്തിന്റെ ക്രൈവിലിക്കുന്ന റണ്ട് മാടലുംവുകൾ തുവി

(രണ്ടാം റംഗത്തിൽ സെബുനീസ് പാട്ടണ ഗാനം)

[രാഗം - ഭദ്രം. തിരുമ്പം—ദാദര - തിരുമ്പം]

മാംകപ്പേരുമത്തിൻ മാറിൽ മയ്യെടിച്ചം
മാടപ്പിരാവുക്കേൾ—മാടപ്പിരാവുക്കേൾ—ഹോ.
മായാക്കിനാവുക്കേൾ.... (മാംക....)

വാസനയച്ചറിക വന്ന വിളിമുഖം
വാനിക്കലേറിടാതെ,
താരകാമുനിരിക്കാട് വിളിത്താലും
മാനത്തു പാറിടാതെ,
പ്രേമത്തിൻ മാധുരി മോന്തി മയ്യേമോ
മാടപ്പിരാവുക്കേൾ—ഹോ മാടപ്പിരാവുക്കേൾ—
ഹോ, മായാക്കിനാവുക്കേൾ.... (മാംക....)

ഇന്നലെ വീണ സുമദ്ദൈപ്പോലെയൈ—
പ്പോന്തിൻ കിനാവുകളിച്ചം
നാക്കപ്പുലരിയിൽ വീണാലും റിങ്ങഡാ തന്ന
നാകം മറഞ്ഞതിട്ടമോ,
സപ്പള്ളത്തിൻ നൊക്കയിലേറി മയ്യേമോ
മാടപ്പിരാവുക്കേൾ—ഹോ മാടപ്പിരാവുക്കേൾ,
ഹോ, മാടപ്പിരാവുക്കേൾ.... (മാംകേ പ്രേമത്തിൻ)

കൈബാൺടിരിക്കണം. അതു അപൂർവ്വമേരെതക്കടിച്ചാണ്
ഞാൻ ഇഴ ശാനം രഹിച്ചതു്.

(അരംഗസീബു് ഗ്രബിക്കുന്നില്ല. സെബുനിസ് ദിവത്തു സ്ഥാ
രിക്കണ നീഇഷ്ടക്കയെടും ഒരു മകളിടെ സ്പാതരുതേരും കൂടി
അപ്പുന്നീറ്റി അടക്കതു് മെനു്)

അപ്പു, അദ്ദേഹത്തോന്നു നോക്കു! വസന്തം വനാ് എവിടു
നീക്കുന്ന ഉദ്യംനം. മറ്റൊരുതന്നേരുടു് ചാഞ്ചാട്ടന്നു അതു ചെടി
പുട്ടുകരിക്കു! എത്ര സുന്ദരമായ പ്രത്യീകരംഗം! സുവശേഖമംഗല
പുനിലാവിൽ ദിവതോടു ദിവം ചേത്തു് പ്രേമസപ്പള്ളത്തിലാണെ
രിക്കണ അതു പ്രാംഭകരി എന്നീറ്റി എഡയത്തിൽ ഒരു നീർവ്വൃതി സ്വീ
ഷ്ടിച്ചു. അതാണീ ശാനം. അപ്പുനിതൊന്നു പാടിക്കേണ്ടകണം.
ഞാനിതെരണ്ണകൂടി പാടം.

(അപ്പുന്നീ മററിനേതാ ശൗര്യമായി അലോചിക്കുകയുണ്ടാണെന്നു
നാറിത്തു്) അപ്പുനിതേംടു നോക്കു.

അരംഗസീബു്: (മുഖം തിരിച്ചു്) ധാ വും ബന്താ!

സെബുനിസു്: (ഭാവമേം സുക്ഷിച്ചു്) എന്നാണപ്പോ!

അരംഗസീബു്: കൗമില്ല. പുതിയുടെ തെററകരംകൾു് പിതാവു്
മാപ്പു ചോടിച്ചുപോയതംണു്.

സെബുനിസു്: (കനം മനസ്സിലംകംതെ) അപ്പു! തൊനെഹ്രു തെ
ററാണു് ചെയ്തു്!

അരംഗസീബു്: നീനകതരിഞ്ഞുടാത്തതാണു് നീനീറ്റി രക്ഷി.
അറിയാതെ ചെയ്തു തെററകരംകൾു് അപ്പുംധു് മാപ്പു തന്നു
കൈകുളിം.

സെബുനിസു്: അപ്പു, പറയു, തൊനെഹ്രു തെററ ചേരു! എന്നി
ക്കൊന്നം മനസ്സിലംകുന്നില്ല!!

അറംഗസീബ്: (എഴുന്നേററു ലാത്തിക്കോൺ) മക്കളും, നിന്റെ സാമീത്യാഭിരുചി ഈ പിതാവിനെ സന്നേതാധിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ മാത്രമല്ല, മുകിലസാളാജ്യം ദശവൻ നിന്റെ കഴിവു കുറ കണ്ടു അഭിമാനം കൈംളിക്കുന്നു. പക്ഷേ,.....

സെബുനിസ്: എന്താണും!

അറംഗസീബ്: മഹരാക്കാട്ടാരം ഇന്ന് തമസ്സിൽ നിലവിന്മായി കിടക്കുകയാണ്. സാമീത്യം ലെഡകികവ്യാപാരങ്ങളുടെ കേഷിസെയ്യമായിരിക്കുകയാണ്. കഴവില്ലാത്ത കമനീയ തയാണ് എങ്കും, എവിടെയും.....

ആ സാമീത്യസമസ്സിൽ അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്വദീ ത്വർത്തിൽ ചൊതിഞ്ഞ മുഖ്യംസകരാ, അതുല്യമായ ആസ കതികരാ ഇവ എന്നെ വീപ്പുചുട്ടിച്ചുപോയി. വ്യാമോഹരണങ്ങളുടെ പുറകെ പോകുന്ന കല്പങ്ങാരമാർ. ആംഗസമാർ! സമീക്കച്ച താനം സമസ്സ പിരിച്ചവിട്ടു! ഇന്നു സമേച്ച നടരിയിലെ അന്തരീക്ഷം പരിചംവനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സെബുനിസ്: സാമീത്യസമസ്സ് പിരിച്ചവിട്ടുവെന്നോ?

അറംഗസീബ്: എന്നിട്ടു് ഇന്ന് എന്റെ മകരാ പാടിക്കേട്ടതു് അതേ പല്ലവി തന്നെയായിരുന്നു. (ദൂഷമംയ സ്വദീത്തിൽ) ഒക്കെയ്യുള്ളിരുപ്പാണ്. പത്രിവംസല്യം പോലും അറംഗസീബിന്റെ ഒരുഭ്യേതതെ അതിജീവിക്കുകയില്ല. സെബുനിസാ, മുകിലരാജയാനിയുടെ അന്തഃപുരംതരീക്ഷത്തെ വികാരംവെച്ചതാണു മെലിൽ അതുല്യപ്പെട്ടതുകയില്ല. അറംഗസീബിന്റെ തീക്കമാനമാണ്-ഈ. അല്ലാഹുവല്ലാതെ അതിനെത്തിരുത്താൻ അശ്വില്ല. പാപത്തിന്റെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയാണു, കരിക്കലും, ഈ കാരുകരാക്കു് ഇന്നിമേലിൽ സഹിക്കവാൻ സാഖ്യമല്ല. അറംഗസീബ് അതു ചൊടുക്കുകയില്ല; കരിക്കലും; നിന്നു മനസ്സിലായോ?

(സെബുനിസ് ചീതാവിഡൻ ഫൈറർമിയും. ദിവ്യത്ര ഭാവം ക്ഷേമം ക്ഷേമം നിശ്ചലിക്കുന്നു.)

സെബുനിസ്: അങ്ങയുടെ ആജത്തെ അക്ഷരംപ്രതി നീറ്റേറു ചെട്ടോ.

(അറംഗസീബ് വീണ്ടും അസന്നധനമനാകുന്നു.)

അറംഗസീബ്: (സ്പഗതം) ആ നീളുംമായ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കമ മുകിലന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും മാഞ്ഞപോയേ തീരു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് മററായ വിത്രുഖകളായും കമ കയറിയിരിക്കും. പ്രേമഗാനങ്ങൾ! അവ ആഴത്തിൽ കഴിച്ച മുടപ്പുട്ടെട്ടു് കലാസും പേനയും അന്തഃപുരത്തിൽ നാനി നീ കണ്ണപോക്കുത്തു്.

(പ്രശ്നംസകര പ്രതീക്ഷിച്ച സെബുനിസക്ക് അച്ചുന്നേൻ അപ്രീതിയാണ് ലഭിച്ചത്. അവളുടെ കണ്ണകര നീറിയുണ്ട്. അറ റംഗസീബ് മുകയായി നീല്ലുന്ന മക്കളും നോക്കി) സെബുനിസാ, അടക്കത്തു് വരു. (സെബുനിസ് അച്ചുന്നേൻ അടക്കത്തു് ചെല്ലുന്ന) ഇരിക്കു. (സെബുനിസ് ഇരിക്കുന്നു.)

മക്കളും, അല്ലാഹുവിന്റെ പുണ്യനംക്രമത്തീലുടെയല്ലാതെ കൊം ഇം ലേഡക്കത്തിൽ പരിപൂണ്ണന്തയിലെപ്പറ്റുന്നുണ്ട്. വിത്രു ലബക്കാൻ മുസൽമാനവേണ്ടി മാർഗ്ഗംഡർന്നും ചെള്ളുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആ പരിത്രുഖിയുടെ പ്രകാശംനാമായ മാർഗ്ഗംതിലുടെ ധാരാവിട്ടു, മുകിലസാളുട്ടിന്റെ വിഭ്രഷിയായ മകളുടെ കുബാ കോമ്മുമായ പ്രയംണം. അറംഗസീബിന്റെ മകരം കുറാ നീൽ കവിത്തംനാനിനേയും ആരാധിച്ചുകൂടം — ജീവിത തെത്തുനേയും.

സെബുനിസ്: ഏന്റെ തെററകരംകും അച്ചുന്ന മാപ്പു തന്നും. സെബുനിസ് അവളുടെ വന്നുപരിഞ്ഞിന്റെ മന്നിൽവെച്ചും ഇന്നും ശ്രദ്ധം ചെയ്യുന്നു, അവരം വിത്രുഖകരാൻ മനഃ പാഠമാക്കുന്നതിൽ ഇന്നുമുതൽ ജാഗത്തുകയായിരിക്കുമെന്നും.

അറംഗസീബ്: (മനഹസിച്ചുകൊണ്ട്) അല്പാളവിന്റെ പാദങ്ങൾ സ്ഥായ ശാഖക്കുടെ അപ്പൻ അവരുടെ വാദംനാം നൽകുന്നു, ആ മഹാത്മയ്യത്തിന് മുപ്പതിനായിരും സ്വന്നനാണു അംഗം അവരുടെ സമ്മാനമായി ലഭിക്കുമെന്നും.

സെബുന്നിസ്: അല്പാ, അല്പാളവിന്റെ പുണ്ണനംമത്തെ മുക്കി ത്രംകാൻ മാത്രക്കുലും മേലിലും സാമീത്യസേവനം ചെയ്യുന്നത് അല്പുന്നെന്ന അനവശിക്കണം.

അറംഗസീബ്: അതു് അനവശിച്ചില്ലെങ്ക് സി അറംഗസീബ് ഒരു മുസൽമാനാവുകയില്ലല്ലോ. നിനക്ക് നല്ലതുവരട്ട്.

(മക്കേ ആശീർവ്വദിച്ച പോകാൻ ദാവിക്കണാ.)

സെബുന്നിസ്: അല്പാ, ഒരു മുത്തമാളിക്കിയണ്ട്.

അറംഗസീബ്: (തിരിത്തേന്തില്ലെന്ന.)

സെബുന്നിസ്: സാമീത്യസദ്ധും വിഹ്രാലുമായ ആ പുതിയ സ്വരൂപയത്തിൽ പുനരജ്ഞിവിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

(അറംഗസീബ് ചിന്താവിഷ്ടനായി നടക്കുന്നു.) സാഹിത്യം മുന്നായും പുനരജ്ഞിവിപ്പിക്കേണ്ടതിൽ പെട്ടുപോയെന്നാവെച്ചു് അതു് തീരെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ദേം, അതിനെ വീണ്ടും സമാർപ്പിത്തിന്റെ തന്നെ ലിൽ വഴുത്തിക്കൊണ്ടുവരികയല്ലോ?

ഈവി തൊൻ എഴുതുന്ന ആദ്യത്തെ കീത്തനം ആ സംസ്കൂർജ്ജവിച്ചുകൊണ്ടു പാതയും അവർ കേരാക്കുന്നു. ഏ നീട്ട് അവരും കൂടു പുതിയ വഴിയിലേക്ക് മുഖ്യാന്മാരംഭിക്കുന്നു. അഞ്ചിനെ ചെഞ്ഞാം, അല്പാ. (അടക്കത്തുചെന്ന കെന്നുന്നു.)

അറംഗസീബ്: ഒഹോ്; അഞ്ചിനെയാക്കുന്നു. എന്നെന്ന് മക്കുക്കു ആ പുതിയ സാമീത്യത്തിന്റെ രക്ഷംക്കത്താവു്. സെബുന്നിസ് അല്പാളവിന്റെ പുത്രിയാണു്. അവരും കംട്ടനു മംഗ്രൂത്തിലുടെ ആ ദൈവികക്കല കുവൈച്ചുക്കുന്നു.

സൈഖ്യനിസഃ (ആളുാദത്തോട്) അച്ചാ! അവിട്ടനം[°] കാരണം
മുത്തിയാണ്.

അറംഗസീബേ[°]: അല്ലാഹു അക്കുംബർ (മക്കേ ആഗിരുപ്പിൽ പോ
കന്ന. അറംഗസീബേ[°] പോയതിനാദേഹം സൈഖ്യനിസഃ
പാട്ടപുസ്തകമെടുത്തു[°] ഗാഡ്യിലമത്തി ആലോചനാമന്ദായം
യി. നൽകബന്ന.)

സൈഖ്യനിസഃ അങ്ങിനൊയെക്കിലും കവിതകളും ശാന്തങ്ങളും ഇ
വികരേ.

(കർട്ടൺ)

രംഗം 3.

(അരംഗസീഖിന്റെ മർബാൻ)

[അരംഗസീഖ് അത്രാഹസ്യമാവും. അട്ടത്തു ഒരു വശത്തായി സ്ഥീകരിക്കാനായി ഒരുക്കിയ പ്രത്യേകസ്ഥല തും മുട്ടപ്പറ്റിനു പുറകിൽ സെബുന്നിസ്യും സവി സുലേവ യും ഇരിക്കുന്നു; മനുമാർ, സാമന്തരാജ്യങ്ങളും, ഹഫീസ്, അവിൽവാൻ തുടങ്ങിയ സാമീത്യകംരുദ്ധയും മറ്റും ഇങ്ങപാർപ്പേ ഒഴിഞ്ഞുമായി ഇരിക്കുന്നു.]

അരംഗ: മനുപ്രഭവരെ, സാമന്തരാജ്യങ്ങളും, പണ്ഡിതന്മാരും, അല്ലെങ്കിലും ദിവ്യം പരിപ്രച്ഛവിട്ട ഈ സാമീത്യസഭയ്ക്ക് വിഞ്ചേം ഇന്നിവിടെ വിഴിച്ചുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നതും ഒരു പ്രത്യേകം ദ്രോഗത്താട്ടക്കിടയാണ്. ഇന്നു മുകിലപ്പും സാമീത്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ അഭ്യാസം തുറക്കപ്പെട്ടുമെന്നു് നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭൂപ്രധാന്യത്തിൽനിന്നും സുഗന്ധത്തിലേക്കും, തമസ്സിൽനിന്നും തുവെച്ചിച്ചുത്തിലേക്കും, പാപത്തിൽനിന്നും പുന്നയത്തിലേക്കും, ലൈഖനികവിഷയങ്ങളിൽനിന്നും അല്ലെങ്കിലും തിരുന്നാമത്തിലേക്കും അതിനും ആവശ്യമേം കൈകൈക്കുള്ളുണ്ടും. ആ മഹാക്രത്യത്തിന്റെ ഉൽച്ചാരണക്കുമാം നമ്മുടെ ആശയ ആയിരുന്നു സെബുന്നിസാ നിബൃഥിക്കുന്നതായിരിക്കും.

(മുന്നാം റംഗത്തിൽ സെബുന്നീസ് പാട്ടു ശാന്തം)

[റംഗം: ബീംപുംസ്. താളം: ഫിതാം (അതിഃ)].

ദേവാ, മഹ എദയക്കരക്ഷിയിതിൽ

പക്ഷക സംഗീതം....

(ദേവാ മഹ....)

കാലവീമിയിൽ ജീവിത ചലനത്തിൽ

കാരണകാരണ, ക്രാന്തപ്രകാരാ,

കോകിലത്തിലും മയിലിലും താവക-

കോമഴ കാകളിയത്തും നീ....

(ദേവാ മഹ....)

ആദിയിലെൻ ജയചേതന തന്നിൽ

ബോധവും മോദവും വേദവുമേറി,

മാനസം ചിന്താമധുരിതമാക്കാൻ

മായിക വിചന്വിക നീട്ടി നീ....

(ദേവാ മഹ....)

നാമന്നാജന്മാവിച്ചുതുപോലെ, അല്ലോഹവിന്റെ തീരുക്കാമകിത്തന്നേരക്കല്ലൂടെ മുകിലസാഹിത്യത്തിൽ മരുറം ശാന്തതിനും ഇനിമേലിൽ സ്ഥാനാധികാരിക്കുകയീല്ല. ആനുവദത്തിന്റെ വീണവായായിരുന്നു നമ്മുടെ ഫീൽ പുതിയുടെ കാവ്യാസക്തി അല്ലോഹവിന്റെ നാമജപത്തി ലേക്കയറ്റിരിക്കുകയാണ്. ആ റൂതിയാനും പണ്ഡിതവയ്ക്കു നാരായണ നിങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുമെന്നും, ആ സർവ്വപന്നം വിശുദ്ധ മുകിലസാഹിത്യത്തിലെ കവിക്കുവക്കുകും മേലിൽ ചുരിക്കുമെന്നും നാം വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നു. ഓൺഡിനേറ്റിയാണെങ്കിൽ, അല്ലോഹവിന്റെ ഓന്നുകളിൽ ഇല്ലെങ്കിലും പുനരജ്ഞിവിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും.

സെബുന്നിസായുടെ കീത്തും നിങ്ങളുടെ ഗ്രഖിച്ചുകേരാക്കുമെന്നും, അതിനുകൾക്കില്ലോ നിങ്ങളുടെ ഓഡിപ്പും യാം മുകടിപ്പിക്കുമെന്നും നാം ആശിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കാമനക്കൂൽ വിരുചിതമായ കീത്തനും അവച്ചിപ്പേം പാട്ടു താഴീറിക്കും.

(*ശ്രദ്ധാനന്ദിക്കുന്ന പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുവെ, അരംഗസീഭും സാമാജികയം, ‘വാവാവം’, ‘ഷൊടുക്കുള്ളം’, ‘കുറങ്കുബും’ എന്നിത്യാശിശ്വാസങ്ങളുടെ അവരവുകളുടെ ഓഡിനുവന്നുകും മുകടിപ്പിക്കുന്നു.)

(ശാന്തതിനും ശ്രദ്ധം)

ഹഫീസ്: ചന്തുവര്ത്തി വിജയിച്ചുല്ലോ! രാജക്കമാരി സെബുന്നിസാ വിജയിച്ചുല്ലോ! മഹാപ്രഭോ, അംബയുടെ സീമന്തപ്പത്രിയായ സെബുന്നിസാരാജകമംരിയുടെ പാണ്ഡിത്യത്യേരുയും, കാവ്യരചനാസാമത്യത്യേരുയും സൗതിപ്പാൻ നണ്ണരംക്കു വാക്കുകളില്ല! ഇല്ല കമാരി അവിടേയ്ക്കുന്നപോലെ മുകിലസാഹിത്യത്തിനും കിരനശ്രദ്ധമായ ഓഡിമാനാജിക്കന്മാണോ! രാജക്കമാരി നീണ്ടാം വാഴട്ടോ! മുഗ്രാസംക്രാജ്യം നീണ്ടാം വിജയിക്കേട്ടോ!

ഈ കവിത കാട്ടിയ പുതിയ പന്നാവിലുടെ ചരിച്ചക്കോ
ഉംമെന്നു് ഇവിടെക്കൂടിയിരിക്കുന്ന കലാകാരന്മാരുടെ പേ
രിൽ ഫഫീസു് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുന്നു.

അരംഗഃ അല്ലെന്നു നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നു. യുവകവിയായ അ
വിഞ്ഞവാൻ, താക്കെഴുളു ചായുന്നു?

അവിഞ്ഞവാൻ: അഹം പന്നാ. സുഗന്ധം പറത്തുന്ന ഒരു സുവർണ്ണ
പുപ്പിതെപ്പുറി അടിയൻ എളുതനെ പറയുന്നു! ആ
ആദാശാഗരത്തിൽ ആരംട്ടവാൻ അടിയൻ വീണ്ടുമാറു
ഹിക്കുകയാണു്.

അരംഗഃ എന്നൊന്നും! ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിനും മാറ്റ
റിയൻമെക്കിൽ, ആ പഴയ ഭഷിച്ച കാവും ഒപ്പുവും
കാക്കണ്ണതായിട്ടുണ്ടോ. അതിനാവേണ്ടിക്കുംതും, സെബുന്നി
സാ, അനു നീ അവസാനമായെഴുതിയ, ആ പ്രണയഗാനം
അവസാനമായെന്നു പാടു.

(കയ ഭദ്രൻ പ്രാവശ്യിക്കുന്നു.)

ഭദ്രൻ: അഹോ സുരഖാൻ മുഖം കംത്തുനില്ലുന്നു.

അരംഗഃ സദ്ദൈ ത്രട്ടൻപോകുന്നു. നാം ഉടൻ തിരിച്ചുവക്കു
തായിരിക്കും.

(അരംഗസീഡു് പോകുന്നു)

(സെബുന്നിസ റണ്ടാം റംഗത്തിൽ പാടിയ ആ പ്രേമഗാനം
ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അവിഞ്ഞവാൻ പാട്ടിനീടുണ്ടു് ഒന്നു രണ്ടു വട്ടം
‘വാവാ’ എന്നും, ‘കൂവു്’ എന്നും അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോകു
ന്നു. (ചക്രവർത്തി പ്രാവശ്യിക്കുന്നു.)

അരംഗഃ (ഗാനാന്തരം) എന്നൊന്നും! എന്നൊന്നും!! ഈ
മാലിന്യത്തിൽനിന്നുന്നുണ്ടു് നാം മുകിലസാമിത്യത്തെ ഉണ്ടാ

മഹായ, പരിപാവനമായ ആ പുതിയ സംഖ്യിയിലേക്കു
ത്തുന്നതു്. അല്ലോടു അക്കുംബൻ!

ഹമീസ്: തിങ്കമന്നുണ്ടാത്തിച്ചതു് അടിയങ്ങൾക്കു് മന്നും
യിക്കഴിത്തു. മുകിലസാഹിത്യം അല്ലോടുവിശ്വർ തിങ്കം
മക്കിത്തന്നുംബാൻ ഇന്ന മതക്ക് പരിപാവനമായി വര്ത്തിക്കും.
അതിനു് തൊഴ്ചുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായങ്ങളുമുണ്ട്. ഈ പു
തിയ മാധ്യം ഹാന്തിതന്നുതിനു് രാജക്കമാരിയോടും ചക്രവർത്തി
യോടും തൊണ്ടം അതീവ കൃതശ്രദ്ധരാണു്.

അറംഗ: എക്കിൽ ഈ സാഹിത്യസംഗ്രഹം പതിവിശ്വേച്ഛ മേഖി
ലും സന്നേളിക്കുന്നതുംയിരിക്കും. നിങ്ങളുടേങ്കും എൻ്റെ
പ്രിയപ്പത്രി സെബുന്നിസംഘങ്ങും പരിഗ്രമമല്ലമായി ന
മുടെ സംഹിതകള ഉത്തരോത്തരം വിജയിക്കുമെന്നു് നമു
ക്കുറപ്പുണ്ടു്.

(അറംഗസീശവദാന്തക്കമനം.)

ഹമീസ്: ചക്രവർത്തി വിജയിച്ചാലും!

അവിൽ: രംജകമാരി വിജയിച്ചാലും!

(സെബുന്നിസ് അവിൽവാന്നായും അതാരം സെബുന്നിസ്
യെയും നോക്കുന്നു.)

(കർട്ടണം)

ଠାରୀ 4.

(ଲାହୋର କୋଡ଼ୁ)

[ଆମିଶ୍ରବାନ୍ କରିତପ୍ରିଟଟତିଳେ ହରିକଣା. ମାନ୍ସିଲେଖି
କୃଷ୍ଣକରୀ ଏଣେତୋ କାଣିକଯାଣ୍. ଆଯାଛିଗିଯାତେ ତଥା
ଚେଷ୍ଟାଗୀରୁଷିତ ଶାନ୍ତିକାଳେ ରଣ୍ଜ ବରିକରୀ ଆଯାଛିଲୁବୀ
ଗାଂ ବହାରିଲୁମିକଣା.]

(ଆମ୍ ସୁରା ଦେଖାବିଲେଖି ବେଶତତିଳେ ପ୍ରବେଶି
ଯାଇଣା.)

ଆମ୍ ସୁରା: ଏଥାଣ୍, ଆମିଲେ ପାଞ୍ଚ ବିତତ୍ତିକାଳୀନତତ୍ତ୍ଵରୁ....
ତୀ କି ଲାଗୁବାବାଣ୍. ଲାହୋର କୋଡ଼ାରତିଲିଫିଙ୍କା
ପ୍ରେମଶୀତକ୍ଷମାତ୍ର ବିବାହପଲ୍ଲେଷଣର କାଣିବାନ୍ ସାଧିଲ୍ଲ
ଦେଇନ୍ତରୁଁ କି ଦୁଃଖାଦେଶଗାନ୍ତିକଣ୍ କିନ୍ତୁ କି ମହାଭାଗ୍ୟଂ
ତଥାଯାଣ୍.

ଆମିଲେ: ଅତୁ ମହାଭାଗ୍ୟଂ ମରାକିଛି ଉଣ୍ଡାକାଳୀନାଣ୍ ଏଣେଲେଖି
ପ୍ରାତିଶୀଳ. ଆତରମାତ୍ର ତୀରନ କି ତରଂ ମହାଭାଗ୍ୟ
ମାଣ୍.

ଆମ୍ ସୁରା: (ପରିମାଳାବତତିଲେ) ପ୍ରେମତତିଲେଖି ବେଳାକରି
ମାରାନ୍ କି ପଣ୍ଡିତେ ତାନ୍ କାଣିନାହିଁ.

അബിൽ: എന്താണതു്?

അഹംസുരാ: ആരോധം വിശ്വസിക്കാത്ത ഒരു ചക്രവർത്തിയിൽനിന്ന് നാം, മഹാരാജ്ഞത്തിലെ മലകളിൽ ഒളിച്ചുനടക്കുന്ന ഒരു പ്രഭാവിയേ പിടിക്കുവാൻ അടിക്കടി ചുട്ടുള്ള ആജ്ഞയെക്കരം കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുക!

അബിൽ: തന്റെ പരിഗ്രമമലമെന്നായി? വല്ല വഴിയും കണ്ണെത്തിയോ?

അഹംസുരാ: ആ ശിവാജി ഒരു വല്ലാത്ത മനഷ്യൻ്തെ തന്നെ. പറിച്ച പണിയെല്ലാം തന്റെ നോക്കിവരികയാണ്. പക്ഷേ ഒരു വലയിലും ആ കാട്ടുഗം വന്നചുട്ടന്നുണ്ട്. അഹംസുരാ വാഞ്ചി അഭിമാനം മുഴുവൻ്തു ഇരു ഉദ്യമത്തിനേരു ഫലത്തെ ആഗ്രഹിച്ച നില്ലുകയാണ്. കൗകിൽ ചക്രവർത്തിയുടെ കോപവും നിന്ദയും, അല്ലെങ്കിൽ ആക്ഷം ലഭിക്കാത്ത മനഹാസവും സമ്മാനവും.

അബിൽ: രജചുത്രമായെടു ശല്യം ഒരു മാതിരി അടങ്കിയിരിക്കുന്ന യാണല്ലോ. അതില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ കാട്ടിൽ തന്നെയായിരുന്നേ..... അഹംസുരാവാൻ, എൻ്റെ ശക്തിയെ സ്വാം അവസാനിച്ചപോലെ തോന്നുന്നു. പടനായകനായ അബിൽവാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുപോലെ എന്നില്ലെന്നുപറ്റുന്നു.

അഹംസുരാ: കാടുകനായ അബിൽവാൻ മേൽക്കൂരെൽ വിജയില്ലെന്നാണല്ലോ. ആട്ടേട്ട, ആ വിവരങ്ങളുണ്ടാനും അബിൽ വീണ്ടും ചുംപു പറഞ്ഞതില്ലല്ലോ.

അബിൽ: ഇവിടുതൽ സ്ഥിതിഗതികരാ ചക്രവർത്തിയെക്കണ്ടു നേരോടു നേരുത്തിക്കാനാണ് തന്റെ കൈംടംരത്തിലേയ്ക്കു പോയതു്. അന്നവിടെ വെച്ചു നടന്നിരുന്ന ഒരു സാഹിത്യസമ്മുഖിയിൽ പക്കുകാലുണ്ടാണ്, എൻ്റെ കവിതാലേം എങ്ങിനെയോ അറിയുന്നതിനും ചക്രവർത്തി, എന്നെന്നും ക്ഷണിച്ചു. അബിൽ

വെച്ചുണ്ട് ആ ശാന്തം ഞാൻ കേട്ടത്; മട്ടപ്പാവിൽ മുച്ച് പടത്തിനാളുള്ളിൽ തിളങ്കിക്കാണിയന്ന ആ കണ്ണുകരി ഞാൻ കണ്ണതു്. അപ്പോൾ, ആ ശാന്തം എൻ്റീറ എഴുയത്തിൽ ഒരു കോളിഡ്രസൈറ്റുകൾഡിയതു ഇന്നം ശമിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ആ ആകാരം കണ്ടു മോഹിച്ചതല്ല; ആ കലാക്രാമശുമായ, ആ കവിതാനിഭരമായ എഴുയം എന്നു പാടേ വശീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഇതു് നിന്റീറ അവിലിംഗന്റീരിജീവി തന്തിലെ അവസാനാദ്യാധികാരിണം.

അപ്പോൾ: ചെര, അവിൽ, നീ ഒരു യുവാവസ്ഥേ? ഒരു യോജാ വസ്ഥേ, ഒരു മുസൽമാനവസ്ഥേ? അധിനന്ദനക്കുറ്റു്? അപ്പാ ഹ്രവിന്റീരിൽ കൃപകൊണ്ടു് ചക്രവർത്തിക്കു് നിന്നിൽ പ്രീതിയും അഭിയിക്ഷിത്തെന്നാണോ!

അവിൽ: അപ്പോൾ! അതെന്നു. വ്യാമോഹരിക്കാം. വെറും സേനാനിയായ ഞാൻ ആ മഹാഭാഗ്യത്തിനാവാക്കകയില്ല. രാജക്കമാരിയെ എത്രയെത്ര പ്രളക്കമാരണാർ കാത്തിരുപ്പുണ്ടാകും. പക്ഷെ, ഒന്നന്നിയുള്ളു് തോന്നാനാഃ ആ എഴുയം അറിയാനും ആസ്പദിക്കാനും എന്നോള്ളും പ്രാപ്തനായ കരാർഡും ഇം ലോകത്തിലില്ല. ഉറപ്പാണു്. പക്ഷെ..... (മുഖം ശ്രൂക്കുകമാവുന്നു.)

അപ്പോൾ: ഒരു സന്ദേശവാത്ത് ഞാൻ അറിയിയുള്ളും; കനാച്ചിരിക്കാമെങ്കിൽ!

അവിൽ: അതെന്നാണാപ്പോൾ!

അപ്പോൾ: ചക്രവർത്തിക്കു് സുവർമില്ലെന്നും, ആരോഗ്യപരമായ കാരണങ്ങളാൽ പരിവാരസമേതം ലാഫോർ കോട്ടാരത്തിലേക്കു് സ്ഥലം മാറി താമസിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്ന എന്നും വിവരം കിട്ടിയിട്ടണ്ടു്.

അവിൽ: ഉണ്ടോ! എങ്കിൽ...?

അഹമ്പുരാ: കൊട്ടാരത്തിൽ അന്നാ:പുരമോഴിച്ചു് മരറില്ലോ സ്ഥാ
ലജ്ജിലിം പരിപൂണ്ണസപാത ഗ്രൂത്രതാട കടനാ ചെല്ലാൻ
അവിൽവാൻം അദ്ദിക്കാരമുണ്ടല്ലോ!

(അവിൽവാൻറെ ഒള്ളൂക്കരാ പ്രതീക്ഷാവിഭ്രമാക്കനാ.)

അവിൽ: എന്നാലേബാ?

അഹമ്പുരാ: അാവാവലി ഹാതം അകലത്തിരിയ്ക്കുന്നതിൽ ക്രുട്ടൽ
ഉപകാരപ്രദമായിരിയ്ക്കും.

(അവിൽവാൻ എഴുന്നേറു അഹമ്പുരാവാനെ ചെന്ന
പിടിച്ചുകൊണ്ടു്)

അവിൽ: അഹമ്പുരാ!

അഹമ്പുരാ: അല്ലാഹു നിന്നെന അനന്തരഹിജ്ഞ ടെ!

അവിൽ: രാജക്കമാരിയുടെ ശ്വാസം എന്നൻ അറിഞ്ഞതിട്ടില്ല. ആ
പുരികക്കാടികൊണ്ടു് ഒരു നിരസനം മതി, അഹമ്പുരാ,
ഞാൻ മരിച്ചുവീഴാൻ.

അഹമ്പുരാ: ദെല്ലുമായിരിക്കും, അവിൽവാൻ! അല്ലാഹു നി
നെ രക്ഷിയ്ക്കും. ഒരു ഹാഞ്ചിം പ്രത്യേകം സുക്ഷിയ്ക്കണം.
ചക്രവർത്തിക്കു് ആരോധം വിശ്രാസമില്ല. എത്രും സംഗ
യിക്കുന്ന പ്രത്തമാണു്. ജീവജാലമറിഞ്ഞപോകുതു്. യു
വത്പത്തിനെന്നു അവിവേകിത്തയെനം കാണിച്ചുപോകുതു്.
എങ്കിൽ.....

അവിൽ: എണ്ണും അഹമ്പുരാ, ഞാൻ ആ കവിതയെ ഓതു
തേരാളം സ്നേഹിച്ചുപോയി! സാത്രാജ്യമെംട്ടാകെ ഇന്നും
രാജക്കമാരിയെ പുക്കുരുക്കയും ആരാധിയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു.
ആ രാജക്കമാരിയെങ്ങാണു്.....

അഹമ്പുരാ: അവിൽ, ഒരുത്തെല്ലാ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. മുല്ല
തനിൽപോലും നട്ടുണ്ടാതെ നിന്നെന്നു ശരീരം, മരണാതെനു
പ്രോളും വെല്ലുവിളിക്കാരുള്ളുനിന്നെന്നു മനസ്സും.....

അവിൽ: ഒരുക്കല്ലിത്തമായ പ്രേമത്തിൽ വിവശമായിക്കിടക്കുന്നു. അതെ, അപ്പോൾ, എന്നോടെനോ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും: “അവിൽ, ഇത് നിന്റെ ജീവചതിത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അഭ്യാസമാണും”. അത്താവിനോ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ പ്രേമത്തിന്റെ വിജയവും പരാജയവും നിന്നു ദ്രാന്തനാക്കുമെന്നും. ഇത് നിന്റെ അവസാനമാണും.”

(പ്രജന്തായ്ക്കുന്നപ്പോലെ നില്ക്കുന്നു.)

(കൈ ബുദ്ധി വിളി വിഴുവത്തു നിന്നും കേരകമുണ്ട്.)

അപ്പോൾ: എന്നിയും പോകാറായി. നാലു കാണാം. ദേഹം മായിരിക്കു, അവിൽ.

(അവിൽവാൻ്റെ പുരത്തു തടവിക്കുണ്ടോ പോകുന്നു)

(അവിൽ സെബുനിസ്യൂട്ട് ശാന്തതിന്റെ രണ്ടു പരികരം പാടിക്കുണ്ടോ അങ്ങിനെത്തന്നെന്ന നില്ക്കുന്നു.)*4

(കർത്തൃൻ)

* 4

(മുന്നാം രംഗത്തിൽ പഠ്ചന പാട്ട് തന്നെ)

“ദേവാ മമ എം്യ മരളിയിതിൽ

പക്കയക സംഗീതം....

(ദേവാ മമ)

രംഗം 5.

[സെബുന്നിസയുടെ കെട്ടാറത്തിലെ വിശാലമായ മറി. സെബുന്നിസ് ഒരു സോമയിൽ ചിന്താവിഷ്ടയായിക്കിടക്കുന്നു. അടുത്ത സുലേവ വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.]

സുലേവ: ആലുംപുന്നാ, ഏഴുനോറിങ്ങു ഇതു^o കേരംക്കുന്നും.

(തോഴിമംർ സംഗീതോപകരണങ്ങളുടെകുട്ടി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

സെബുന്നിസ്: വേണ്ട സുലേവെ, ഞാനിവിടെ കിടന്ന തന്നെ പംചു കേട്ടുകൊള്ളും.

(തോഴിമംർ പംചും റൂത്തവും ആരംഭിക്കുന്നു.)*5

(റൂത്തത്തിനാശേഷം)

സുലേവ: ഏന്താണു് സെബുന്നിസാ, നീ ഗാധമായി ആലോച്ചി ആംകെംണ്ടു് കിടക്കുന്നതു്. നീ രഹിച്ച പാട്ടുകളെല്ല ഓവർ പാടിയതു്? ഏന്തിട്ടും നിന്നുക്കൊണ്ടുനേയ്യും കാണുന്നി പിണ്ടം. നിന്നക്കു് സുഖമില്ലെല്ല, സെബുന്നിസും?

സെബു: ഇല്ല, സുലേവേ-എന്നിക്കു് സുവമില്ല-ഇവരെക്കു പോയിക്കൊള്ളുന്നതു, നീ മാത്രം ഇവിടെ ഇരുന്നാൽ മതി.

[സുലേവ ഒഴിച്ചു് ബാക്കി എല്ലാവകം പോകുന്നു.]

സെബു: എന്തു മനസ്സിന് ക്രമേഖവും തോന്തനില്ല, സുഖം വ. കവിതകരം പോലും എന്ന ആശങ്കിപ്പിക്കുന്നില്ല. (എഴുന്നറിക്കുന്നു.)

സുഖവും: എ.എ.ആ ആദ്യാചനകരം വന്നു് രാജകമാരിയെ അലട്ടി കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്! ദീർഘഗിശ്രംഗസ്ഥാദ റഹ്മ സുഖവുകൾക്കിയാം. എൽ്ലോ് ചെഞ്ചാം! കാമനമകാളാട്ടട സു ദനകളേഖവരത്തിൽ താങ്ങാത്തിനെൻ്റെ പ്രിപ്പിന്ത കാ സ്ഥാൻ പുലംഡയ പ്രിതാക്കാളാട്ടട മഷ്ടിയ കണ്ണുകരാക്കു് ചി ലപ്പുംചോക്ക സാധിക്കാതെ പോകാംണു്. (ചീരിക്കുന്നു).

സെബു: സുഖവും, നീ കളിയാക്കാതിരിക്കു. എന്നിക്കുന്നേനു കണ്ണിനും ഉദ്യോഗം തോന്തനില്ല: ആധാരത്തോടെനി കു് പ്രതിപദ്ധതി തോന്തനില്ല. നീറപോലും എന്ന അനു ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആക്കപ്പാട്ട എന്നിക്കുന്നേരും.....എന്നു സ്ഥാനു് പരിയുവാൻ എന്നിക്കാറിത്തെങ്കുട്ട താനും.

സുഖവും: ആലംപനം, ഇതെല്ലാം സ്വന്നാവിക്കമാണു്; ദൈവര തനിനെൻ്റെ സുഖക്കേട്ടക്കൂട്ടാണു്. ആട്ടേട്ട, തുറന്ന പരയു, സെബുന്നിസാ, എൽ്ലോ് യുവക്കോമള്ളുന്നാണു് മുകിലസംഗ്രഹം നെൻ്റെ ഓമനക്കാഞ്ഞിനെൻ്റെ ഓരോല്ലുന്നിയിയും പ്രഥയചു കും ഇം അരമനയിൽ കയറിവനു് അപമരിച്ചുകളിഞ്ഞത്തു്?

സെബു: സബി, അനു് സാമുത്യസദ്ധീയിൽ മഹീസു് മഹാകവി യുടെ അട്ടത്തിങ്ങനു ആ യുവക്കോമള്ളുൻ ആരായിരുന്നു?

സുഖവും: (മന്ദസിച്ചു് തലയാട്ടി) ഒരുപാഠം; എന്തിനംണുനേപ ഷിക്കുന്നതു്!

സെബു: പരിമാസം നിത്രു്, സുഖവും—ഞാൻ പാടിയിരുന്ന പ്രേരം ആ ദൃശ്യികരം എന്ന ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അവയിൽ സപ്പള്ളം നിരത്തു നിൽക്കുന്നതു് ഞാൻ കണ്ടു. അദ്ദേ ഹം ഒരു കലാരസികനാണു്—സംഗ്രഹമില്ല—എന്നെൻ്റെ ശാ

(അംഗവാദ രംഗത്തിൽ ദോഷിമാർ ഗ്രന്ഥം ചെയ്ത പഠന റഹസ്യം)

[റഹസ്യം: കംപ്ലീ. താളം—വൈംട (എക്കരാളം)]

പുവല്ലിക്കടിലായ വാനത്തിൻ മരിയു
പുണ്ണിന്ത നന്തകി വന്നപോയു്;
കൈച്ചിലക്കയൊത്തു കക്കണ്ണരാജിയൊത്തു
മക്കമാരേ ഗ്രന്ഥമാടക്കാ.... (പുവല്ലിക്കടിലായ)

ശാരദാരാത്രിയിൽ മാങ്കതനേക്കിന
മാധവി വല്ലി പ്രോലാഭകാ;
കാട്ടിൽക്കരികയിൽ കണ്ണം കഴയുമാര
മീക്കിന രാഗമൊത്തു പാടകാ.... (പുവല്ലി....)

നന്മരാ അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിയായി ആകഷിച്ചിട്ടുണ്ട്—അതു കണ്ണകളിൽ ഒരു സന്ദേശം നാൻ വായിച്ചു. ചക്രവർത്തി യുടെ സംസ്ഥില്ലോ പോലും മറന്നുകൊണ്ടുണ്ട് അദ്ദേഹം എന്നീ ഗാനങ്ങളിൽ ലഭിച്ച കൊടുത്തതു.

സുഖവും: അപ്പോൾ അദ്ദേഹമാണ് ഇംഗ്ലീഷിലെത്ത് തു്, അഴലു്? അഞ്ചിനൊ പറയു, സവീ. നബ്രക്ഷോ ചക്രവർത്തി യോടു് ആക്ഷേപമുന്നാത്തിക്കാം. മക്കിലസാളാജ്യത്തിൽ ഇത്തരം കവിച്ചുകരാ നടന്നതുട—ചക്രവർത്തി ശരിയായ ശിക്ഷ കവിച്ചുകാരനു് കൊടുക്കിയും ചെയ്തും.

സെബു: പറയു, സുഖവും, അനോറായിയുണ്ടു്?

സുഖവും: പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലോ?

സെബു: പറയു, സുഖവും, നിന്നേറ്റു പരിഹാസം.....

സുഖവും: എന്നില്ലെന്തുട—കണ്ട പുരുഷവായും ദൈക്ഷ പേരനേപ്പീകരിക്കലുണ്ടോ എന്നീ ജോലി?

സെബു: സുഖവും (പരിഭ്രാന്തത്തിൽ)

സുഖവും: പറയും—പക്ഷേ സജ്ജാനം തരണം.

സെബു: എത്ര വേണമെങ്കിലും താരം— പറയു.

സുഖവും: അദ്ദേഹമാണ് അവിശ്വാസി! ഒരു യോദ്ധാവെന്നു, നിലയിൽ രാജ്യം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയും.

സെബു: പിന്നെ?

സുഖവും: പിന്നെ....കൈ യുവകവിയാണ്.

സെബു: പിന്നെ?

സുഖവും: പിന്നെ....രജപുത്രനാരെ കീഴടക്കുന്നതിൽ വലിയ പക്ഷവ ഫിച്ചു കൈ ധീരനാണ്.

സെബു: പിന്നെ?

സുലേ: പിന്നെ...എപ്പോൾ ലാഹരാർ കേടുകയിലെ സേനന്തി യാണ്.

സെബു: പിന്നെ?

സുലേവ: അദ്ദേഹം ലംഗോറിൽ തംവള്ളുമടക്കു[ം] കൂട്ടിയതിനു[ം] ശ്രദ്ധമാണെങ്കാണും അവിട്ടും മുസൽമാനുക്കുടെ ജീവിതം സെപ്പറേറ്റുതായിത്തീർത്തു.

സെബു: പി.നു?

സുലേ: ചക്രവർത്തിയുടെ ഒരു പഴയ ആളുക്കിന്റെ മകനാണ്.

സെബു: ഉം....പിന്നെ?

സുലേ: കണ്ണാൻ കോമ്മുനാണ്!

സെബു: (ഒരു ചുവുട്ടു[ം] ലജ്ജയേംടുക്കുടി എറിത്തുംകൊണ്ട്)പിന്നെ?

സുലേ: റംജകമാരി സെബുനിസ്യൂ[ം] അന്നത്രുചൗഡായ.....

സെബു: (സുലേവയുടെ വാ ചെറിത്തുനാ. എന്നിട്ട് റണ്ടുപേരും തെല്പിട മെന്നമായിക്കുന്നതിനാശേഷം)

സുലേവ, എന്തോ ഫൈനൻസ് എന്നും ആപ്പുകുകളും നിറഞ്ഞതിനീക്കുനാ. ചക്രവർത്തിനാറിഞ്ഞതാൽ.....

സുലേവ: സമാധാനമായിരിക്കു സെബുനിസാ. ചക്രവർത്തിക്കു[ം] ഇതു[ം] ഇംഗ്ലീഷ്യപുട്ടകൾക്കില്ലെന്നുണ്ടിനായറിയാം? അബിൽ വാൻ തന്റെ യുദ്ധസാമാത്യം കൊണ്ട്[ം] ചക്രവർത്തിയെ ആത്മിയപുട്ടതിനീക്കുംക്കയാണ്

സെബു: ഇല്ല, സുലേവേ. അപ്പേരു എന്തുക്കറിയാം. എന്നു തനിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്യപുട്ടത്തിനാഥെ അംഗീകാരം വെരുക്കിം. പ്രേമം നിന്തുവുമാണെന്നുപോലും അദ്ദേഹം വിശ്രസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹമറിഞ്ഞതാൽ.....

(സുലേവ മിണ്ടനീസ്.)

(അരങ്ങും റംഗത്തിൽ സെബുന്നീസയും സുലേവയും കുടി പാട്ടു
പ്രാംതമനാഗാഗാനം)

[രാഗം : ജ്ഞാൻപുരി; തംളം : അരംഡി (ആദി)]

കഴുകമീക്കാള്ളീരിൻ
പനിനീരിനാലേ,
മധാനിയേ എന്നോരു
കഴുകന പാദം..., (കഴുകമീ....)
വിറിയുമീയാശകരം
കരിയാതെയാകാൻ,
ക്കൈ മാത്ര നേരം ഹാ,
വിറിഞ്ഞതാനു കാണാൻ, (കഴുകമീ....)
തകരുന എന്നോരു തന്ന
പ്ലായത്തിൻ നൊക,
തട്ടക്കൈ ശ്രോകത്തിൻ
പ്രസ്ഥയം നീ ദേവാ,
ഉയരരുക്കയാശപ്രാസ—
മരതക പീപം;
തെള്ളിയട്ട കണ്ണകളുണ്ട്
ആരെ തന്ന ചീപം.... (കഴുകമീ....)

അല്ലെല്ല തന്നെ സഹായം. എംബൾ ഇത് പവിത്രപ്രഭമരിൽ
അദ്ദേഹത്തിൽ ഏല്ലിക്കുന്നു. നാടക മുഖ്യിക്കാം.
[റണ്ടുപേരും കൂടി മുഖ്യമാഗാനം പാടുന്നു.] *6

(കർണ്ണ)

രംഗം 6.

[വാംഖോർ കൊട്ടാരത്തിനുകളുമുണ്ട് ഒരു ഉദ്യാനം. നിലം പഞ്ച രാത്രി. സൗഖ്യന്നിസ്യും, സബി സുലേഖയും ഉദ്യാനത്തിൽ നിന്നു പറിച്ച പുക്കരംകൊണ്ട് മാല കോത്തുങ്കെടണ്ട് ഒരു പുക്ക തന്റെമേൽ ഇരിക്കുന്നു. പദ്ധതിലെസംഗീതം പത്രക്കൈപ്പുതുക്കൈ കേരാക്കാം.]

സെബുന്നിസ്: സവി, സുലേവേ, ഇതെന്തൊക്കെ സൂന്ദരമായ രാത്രി. ഇന്നോക്കെ ആനുഗമനമയമായ തിവസമാണ്. അതു താമ രഹപ്പായ്ക്കിലേയ്ക്ക് ഒന്ന് വോക്കു. മനമാൽത്തൻ ഇളക്കണ അലക്കണ എന്തു പ്രശ്നങ്ങൾമായാണ് നീംവിക്കൊണ്ടിരി കിടന്നതു്! പുനിലാവിൽ അതു ജലാദയം വെണ്ണയുടെ വിരി മാറ്റപോലെ മുട്ടേക്കരമായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇതെന്തൊക്കെ മനോ ധരമായ രാത്രിയാണ്!

സുലേവേ: പ്രണയദിപ്പമായ കണ്ണുകളിൽ എന്തു സെംഗംമ്പും ചീ ഗ്രനീഡീച്ചുക്കാണം.

സെബുന്നിസ്: സുലേവേ, എന്തിയ്ക്കും വിവരം കുറഞ്ഞു തോന്തിപ്പുകുകനു. ഇതൊക്കെ സപ്രകാലോകമാണ്!

സുലേവേ: എല്ലാതരം ഭ്രാഹ്മം ഇത്തരം സദർജ്ജങ്ങളിൽ ക്രൂരതലും യിന്ത്യീജന്നതു് സംശയരഹിതമാണ്.

സെബുന്നിസ്: കളിയാക്കാതെ സുലേവേ. ഇഴ എന്തും എന്തു ചെറു വികാരങ്ങളും കണ്ണിനപ്പെട്ട കിള്ളുകയാണ് കാരാ നീ മിഷ്പും ദ്രുന്ന് നീനുക്കരിയാമോ?

സുലേവേ: ഇപ്പു—എനിഞ്ഞോന്നമറിത്തുക്കുടാ.

സെബുന്നിസ്: ഇതു മന്മീയമായ രാത്രി എന്നിൽ കവിത നീറ ചുങ്കാ.

സുലേവേ: പിന്നോട്ട്

സെബുന്നിസ്: ഇഴ പുണ്ണ് ചപ്പുനെനക്കാണുന്നു മരിദായ പുണ്ണ് ചപ്പുനെപ്പറി എനിഞ്ഞോന്തും വരുന്നു.

സുലേവേ: എനിഞ്ഞോന്നം ഓക്കുവാൻ ചുണ്ണം.

സെബുന്നിസ്: ഒരു വിധത്തിൽ നീ ഭാഗ്യവതിയാണ്.

സുലേവേ: എല്ലാ വിധത്തിലും തോൻ ഭാഗ്യവതി തന്നെയാണ്.

സെബുന്നിസ്: സുലേവു, അദ്ദേഹത്തെയാനാ കരണാൻ സാധിച്ചില്ലല്ലോ.... ഒരു പക്ഷെ, കരിഞ്ഞലും സാധിയ്ക്കില്ലായിരിഞ്ഞും. സാധിയ്ക്കുമെന്ന വിശ്രേഷിയ്ക്കുന്നതു തന്നെ എന്നൊരു ഒരു വ്യക്തിയുമാണ്!

സുഖലവ്: അന്തഃചുറം ഒരു തടവുമുറിയാണ്. ഇവിടെക്കിടന്ന കവിത രചിയ്ക്കും. പാടാം. പക്ഷെ അതായം കേരംകുക്ക യില്ല.

സെബുന്നിസ്: സുലേവു, ഇന്നലെ നാം മാളിക്കുറിത്തുന്നിനും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോറും, കുറത്തു പുഴവകൾക്കുടെ കതിരിപ്പുരത്തു സവാരിചെയ്തുപോയതു് ആ യുവകവി തന്നെയായിരിയ്ക്കുമോ?

സുലേവ്: സവീ, വിഷമിയ്ക്കാതെ; ഇതു ഭാവിക്കാനുള്ള സമയമല്ല. നീ ഒരു പാട്ട്‌പാട്ട്. അല്ലാഹവിന്റെ കുപയാൽ നീനുകൾ നല്ലതു വരും. ഉം - പാട്ട്.

സെബുന്നിസ്: എൻ്റെ ഏഡയം തുള്ളിച്ചുപോയിരിയ്ക്കുന്ന. എൻ്റെ കവിത എന്നെ കൈവിട്ട്. എനിയ്ക്കിനി പാടാൻ സാദ്യമല്ല, സുലേവു.

സുലേവ്: കൈവിട്ടെല്ലാം പറന്നവരുന്ന ഒരു സന്ധ്യാർത്ഥമായിരിയ്ക്കും ഇതു്. ഉം. പാടിന്നോക്കു് - നന്നായിലെങ്കിൽ വേണ്ട. എനിയ്ക്കു വേണ്ടി, സുലേവയ്ക്കു വേണ്ടി.

(സെബുന്നിസ് ആലോച്ചിച്ചു നീനാ സാവധാനം ഒരു ഫ്രേം ശീതം പാടുന്ന. ⁷ പാട്ട് അവസാനിയ്ക്കുന്നതോടുകൂടി മററായ ശാനം വിളിരതയിൽനിന്നു കേരംക്കാക്കുന്നു. ഒരു പുരാഖ്യശബ്ദമാണ് അതു്. ആ ശാനം അട്ടത്തട്ടതു് വന്നു് അവസാനിയ്ക്കുകയും, ശാനാനന്തരം അവിൽവാൻം അവക്കുടെ മുന്നിൽ ഒരു ലതാനിക്കണ്ണതീ നീൻ്റെ മറവിൽനിന്നും പ്രത്യുക്കണ്ണപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. രാജക്കമാരിയും തോഴിയും ദേഹം മാറുന്നു.)

(ആരംബന്ധത്തിൽ സെബുനീസ് പാട്ട്)

[യരതീ കേടു അക്കാഡു പുകാരേ...എന്ന മട്ട്]

വിപിന വീമിയിൽ വന്നു വസന്തം;

വിജനം-വിജനം-പ്രേമക്കീരം;

എങ്ങുപോയ് നാമൻ.

ഒഴുകം കള്ളിരിൻ പുമാല കെട്ടി

എരിയും സപ്പള്ളത്തിൻ കൈത്തിരി റീട്ടി

കാത്തു ഞാൻ വിന്നെ.

എദയപജേരം തല്ലിത്തകക്കാൻ

ചീറക വീരും പ്രേമചക്രാർ,

എങ്ങുപോയ് നാമൻ.

(വിപിന....)

സുലേവ: നിങ്ങളാരാണോ? രാത്രികാലത്തു അന്തഃപുരത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷ് കയറിവരാൻ നിങ്ങൾക്കാർ അന്വദാം തന്നു?

അവിൽ: (ബഹുമാനവും ഭയവും കലന്ന് സ്വന്തത്തിൽ) ക്ഷമിക്കണം. എൻ്റെ ധിക്കാരത്തിൽ മാപ്പു തരണം. എന്നു....

സുലേവ: മാപ്പു! ആലംപൊന്താ, എൻ്റെ വിവരം ചാക്കുവത്തിനെ ഉടനെ അറിയിയ്ക്കാം. (പോകാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്നു.)

സെബുനിസ്: വരട്ട്, സവീ. ഇംഗ്ലാം ആരാഗാന ചോദിക്കു.

അവിൽ: അടിയൻ അവിടത്തെയും ചാക്കുവത്തി തികമനസ്സിലേയും ഒക്കെ വിനിത്വംസനാണോ. തികമനസ്സിലേ കാഞ്ചുതാൻ ഇംഗ്ലീഷ് ലാഹോർ കൊട്ടാരത്തിലെ സേനാനായകൻ. മുകില് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കുരൈളിയ സേവകനാണോ അടിയൻ.

(സെബുനിസയുടെ മുഖത്ത് ഭാവവൃത്ത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടുകൊണ്ട്)

സുലേവ: (കളിയിൽ) നിങ്ങൾക്ക് ഭ്രാഹ്മണന്മാരും?

(സെബുനിസ് സുലേവയെ അത്യപൂർണ്ണമായി .നോക്കുന്നു. സുലേവ ഒരു വള്ളിക്കടിലിനു പുറകിലേയ്ക്കു നടന്ന മാരനു. അവിൽവാൻ അടച്ചത്വനാ രാജക്കമാരിയുടെ മുന്നിൽ മുട്ടക്കത്തി നിന്നു കൊണ്ട്)

അവിൽ: അടിയൻറെ അതിക്കവിശ്വാസ പെയ്മാറിത്തിനാ മാപ്പു തരണം.

സെബുനിസ്: എഴുന്നേൽക്കു. എൻ്റെ സവിധുടെ അതിക കവിശ്വാസ വാക്കകരാക്കരാണോ മാപ്പു കൊടുക്കേണ്ടതു്.

അവിൽ: എന്നു ഭ്രാഹ്മനാണനു സംശയിച്ചതിൽ തെററായുണ്ടോ? എൻ്റെ കരിക്കൽ താരാപമത്തിൽ ഉജപലിച്ചനിയ്ക്കുന്ന

കൈ വെള്ളിനക്കാരുതെതക്കണ്ട്. അതിന്റെ കലാക്കാമഷ്ടമാ
യ ചീപ്പി എന്നിൽക്കു ഭാംഗ പിടിപ്പിച്ചിരിയ്ക്കയാണ്.

സെബുന്നിസ്: ഉന്നതമായ ചീല പുംഗ്ലോക്കില്ലെങ്കിൽ ഗാനം
അതു താരംപമത്രേതാശ്വം ഉയൻബചന്നിട്ടുണ്ട്.

അവിൽ: ചീറകൊടിഞ്ഞെ ഒരു കയറിൽ മേലോട്ട് പറിന്നാൽ.....
നിലംപതിയുടുകയേയുള്ളൂ.

സെബുന്നിസ്: അതെന്നം മുള്ളത്താഡിൽ അക്കാഡം താഴീല്ലുന്നാര
റിഞ്ഞു?

അവിൽ: (അത്യമരിഞ്ഞു) രാജകമാരി, തോൻ അവിട്ടെത്തെ കലാ
സെശണ്ട്യൂത്തിന്റെ ഭാസ്യാണ്.

സെബുന്നിസ്: (മുഹമ്മദിച്ച്) എൻ്റെ പേൻ സെബുന്നിസ് എ
ന്നാണ്.

അവിൽ: അവിൽവാൻ സെബുന്നിസയുടെ ഭാസ്യാണ്.

സെബുന്നിസ്: എന്തില്ലെങ്കിടെ വേണ്ടതു ഭാസ്യാതം ഭാസികളിൽ
മുണ്ട്.

അവിൽ: കൂനാക്കിടക്കായാൽ അധികമാവുകയില്ല.

സെബുന്നിസ്: അവിൽവാൻ! (കുംതു നോക്കുന്നു. വികാരപൂണ്ടി
മായ ദിവം.)

അവിൽ: സെബുന്നിസാ!!..... അവിൽവാൻ ഭാഗ്യവാനായി!

സെബുന്നിസ്: സെബുന്നിസയും!

അവിൽ: അന്നത്തെസാഹിത്യസഭ്യീൽ പാടിയ പാട്ട്! അന്ന
അവിൽവാൻ ഫ്രെമബിവശനായതാണ്. ഇന്ന്.....

സെബുന്നിസ്: അന്നത്തന്നെയാണ് വിവ്യാതനായ കൈ യുവകവി
യെ തോനം അക്കുമായിക്കണ്ടതു് സുലേവയാണ് പേൻ
പരിഞ്ഞതന്നു്.

[അവിക്കവാൻ മുരെ നിന്നു പാടി വയന്നതും പിന്നീട് സെബുന്നീസ്‌
യും അവിയവാനും ചേർന്ന പഠനത്തമായ റാനം. ഈ റാനം തന്ന
യാണ് അത്യുദാത്തിക കേരളന്നതു]

(വഭൻ കി റാഹു മേ...എന മട്ടു)

വിഴുരമായ താരമേ, വരില്ല നിന്നിപ്പേജ്ഞ താൻ;
എകാന്തമെന്നുറ നിദയിൽ വിളിച്ചുന്നതിയെനെ നീ
വസന്തരാണി വന്ന പുഞ്ചകോരകത്തെയന്നപോൽ എന്നപോൽ
മരനു താനെൻ ജിവിതം പറന്ന താൻ രൂമാവിലായ്

(വിഴുരമായ താരമേ....)

പാതിരാക്കയിലിനെയു മോഹമാണ ചൊന്തവാൻ!

പാൽച്ചിരി ചിരിച്ചിട്ടു പനിമതിയപ്പുള്ളവാൻ പുള്ളവാൻ!
തക്കൻ മല്ലടിത്തുപോയ് പിടച്ചുകൊണ്ട രാക്കിച്ചി ...

(വിഴുരമായ....)

മൺമരണൈ രാക്കയി, ലക്കന പോകമെക്കിലും

കാമ്മവെജ്ഞും നീലവാനമാ പ്രണയഗീതികരാ ഗീതികരാ,

നീ മരക്കുമോ സവി, തക്കന്നാരാ സപരങ്ങളേ.... (വിഴുരമായ....)

അവിൽ: (രെട്ടിക്കൊള്ളുന്ന) സെബുനിസ്, തൊൻ ഭ്രാഹ്മണൻ^o.

ഇഗരം കൊട്ടാരത്തിലെ അൻപുരത്തിലാണ് ഈ റംതുസമയ ത്തു തൊൻ വന്ന നിൽക്കേന്നതു് ആരാധിക്കപ്പേടുന്ന കൈ കളാണ് തൊൻ ആലോച്ചിക്കാതെ സ്പർശിച്ചുപോയതു്!! ചക്രവർത്തിയെങ്ങാനമറിഞ്ഞാൽ! നാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞാൽ!! സെബുനിസ്: സാരമില്ല. ചക്രവർത്തി അറിഞ്ഞാൽ ആ നിമി ഷം നമ്മുടെ ജീവിതമവസാരിപ്പിയ്ക്കും, ഉറപ്പാണ്. ഏ കിലും.....

അവിൽ: എൻ്റെ ഡിക്കാറം ദൈവത്തിന്റെപോലും സഹിയുകയില്ല.

സെബുനിസ്: അതു മാത്രം പറയുത്തു്. നമ്മുടെ രഹസ്യം പറയുന്ന വരാതിക്കെട്ട്. സുലേവ ഡിൾപ്പസ്റ്റയാണ്. അമവാ, അപ്പുണ്ടുന്ന കോപത്തിനു നാം മുരയാവുകയാണെങ്കിൽ, നിശ്ചയമായും ദൈവസന്നിധിയിൽ നമ്മക്ക് സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും. ഈ തീപ്രകാര കലാഭിക്രമിയും ആകർഷണവും നമ്മിൽ പകർത്തുന്ന ദൈവാം നമ്മുണ്ടു് അനുമോദിയ്ക്കുന്നതിനില്ല യില്ല - അവിൽ, സമാധാനമായിരിക്കും!

അവിൽ: (മെഴനം)

സെബു: അവിൽ, ആ പാട്ടുനാ പാട്ടു, കരിച്ച മനു പാടിയതു്.

അവിൽ: സെബുനിസയും പാടാമെങ്കിൽ..

സെബു: ലാക്കുക്കാരമിച്ച പാടാം.

(രണ്ടുപേരും പഠനം.)*8

ശാന്താനന്തരം

(കർട്ടണ്)

രംഗം 7.

[ലാഹോർ കൊട്ടാരത്തിലെ വിശാലമായ ഒരു മന്ദിരം സാറിന്റെ ശസ്ത്രഭൂപ്രകാശത്തിൽ അലങ്കരിച്ച ഒരു മന്ദിരം, ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ ആസനന്നമനായിരിക്കുന്നു: പുഖനായ ഫക്രീർ എല്ലത്തിക്കുന്ന് വുരാൻ അരംഗസീബിനെ വായിച്ചു കേരാപ്പെട്ടുകൊണ്ടു.]

ഫക്രീർ: അലഹം ട ലിംഗാഹി റബ്തിൽ അൽ അമീൻ അർ റഹ്മാൻ നിർ റഹീം മാലീകീ യു മിദീൻ. ഇംഗ്ലാൻഡ് നാബുട്ട് വായീയാക നസ്തയീൻ.

യഹീം നസ്തീരാ തുരം മുസ്ത ഹീമ സിരാത്രം അസീന അംത അലൈ ഹീം.

അക്കെകറിൻ മക്കളിബി അലൈ ഹീം വലത്രാൽ ഇംഗ്ലീഷ് അമീൻ!

[ഫക്രീംവാൻ, അരംഗസീബിൻറെ ഒരു വിശ്രദിപ്പിക്കുന്നത്, പ്രവേശിക്കുന്നത്.]

അരംഗ: അല്ലാഹു അക്കിബർ!

ഫക്രീംവാൻ: ഇഹാംപനാ! ഒന്നാം വന്നിട്ടില്ല: (അരംഗസീബി നീറു പ്രക്ക ഒരു കുക്കി തീപിടിപ്പിക്കുവാൻ ശുമിക്കുന്നു.)

ശരംഗ: ആ ശ്രീവാജിയെ പിടിക്കാൻ ഇന്നീടും ഒഴിയാതിരിക്കുന്ന തു നമ്മുടെ അഭിമാനത്തെ കുറച്ചപ്പെട്ടതുംനാണ് തുടങ്ങിയരിക്കുന്നതോം രജപുത്രനുകുടുംബം അനുകൂലം മിക്കവാറും അവസാനിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു.

ഹക്കിം: അഫ്‌സുരബാൻ മിച്ചക്കുന്നാണ്.

ശരംഗ: നമ്മുടെ സേനനിമാരിൽ വെച്ചു് ഏററവും സമയമന്ന ഗണനാതന്നെന്നായിരുന്ന നമ്മുടെയും വിശ്വാസം.

ഹക്കിം: അതു ശ്രീയാണ്.

ശരംഗ: എക്കിൽ.....എക്കിൽ അഫ്‌സുരബാൻ..... ഒരു പക്ഷം.....

ഹക്കിം: തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് കരിക്കലും സംശയിയ്ക്കുതു്. അ ഫ്‌സുരബാൻ വിശ്വസ്തനാണ്.

ശരംഗ: (ആലോചനാമന്ത്രായി) വിശ്വസ്തനായിരിക്കാം. എ കിൽ കഴിവില്ലായ്ക്കായിരിക്കാം. പോരാ മുഗ്ധരാജേന്നനാണി മായുടെ ജാഗ്രത അസ്ഥമിയ്ക്കുകയാണ്.

ഹക്കിം: തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് സമാധാനമായിരിക്കുന്നാം. മുഗ്ധരാജും തന്ത്രിനാഡു ഇന്നൊരു ഹാനിയും തട്ടിയിട്ടില്ല. മുഗ്ധരാജും സാമ്രാജ്യം അതിന്റെ ഏററവും അഭികാര്യമായ പ്രശ്നപ്പിയിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്.

ശരംഗ: (കേരളക്കാത്ത മട്ടിൽ) ഈ ലാഹോറം പരിസ്ഥിതിം സുരക്ഷിതമായ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ കുറീശിൽ അമത്തിക്കൊണ്ടു വന്നതു് അവിൽവാനാണ്. ധീരതകൊണ്ടു അവിൽ അഫ്‌സുരുഖിയെയും തോല്പിക്കണം.....

ഹക്കിം: പക്ഷം, ശ്രീവാജിയുടെ അട്ടക്കൽ.....

ശരംഗ: ധീരതയല്ല, തന്മാനാവശ്യം എന്നതു വാസ്തവം. പോരകിൽ അവിൽവാനെ തക്കുക്കാലം ലംഗ്ഹാറിൽനിന്നും അയച്ചാനും സാദ്യമല്ല. അയാൾ ലാംഗ്ഹാറിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും ഇവിടെ അത്യാവശ്യമാണ്

ഹക്കിം: തിരുവുള്ളശക്രട്ട് ഉണ്ണാവുകയില്ലെങ്കിൽ.....

അറംഗ: പറയാം.

ഹക്കിം: അടിയന്നപ്പിനു തോന്നുന്നില്ല-

അറം: കാരണം?

ഹക്കിം: അതു് അപിട്ടുന്ന ഫോട്ടിക്കൈറ്റ്.

അറം: പറയു ഹക്കിം, എന്നായാലും ദെയൽമായിപ്പുറഞ്ഞു.

ഹക്കിം: തിരുമ്മല്ലുകൊണ്ട് ക്ഷമിക്കണം.

അവിട്ടതേട്ടു അതു് തുറന്ന പറയുവാൻ അടിയന്ന ദെയൽ നില്ല.

അറം: ദെയർമ്മില്ല?

ഹക്കിം: അറംഗസീബ് ആളുള്ളാപിക്കുന്ന; ഹക്കിംവാൻ, തുറന്ന പറയു.

ഹക്കിം: മഹാപ്രഭോ..... (നിത്യനാ)

അറം: (കോപത്രേണട) ഹക്കിംവാൻ!

ഹക്കിം: ക്ഷമിക്കണം.. അടിയന്നിൽ ദയംകൊണ്ടോൺ് തൊണ്ട യിടവന്നതു്. അരമനന്നഹസ്യം അഞ്ചാടിയിൽ പരസ്യമാ വിരിക്കയാണ്.

അറം: (നിവന്നിക്കുന്ന) എന്തു രഹസ്യം?

ഹക്കിം: സെബുന്നിസാ രാജക്കമാരി.....

അറം: നമ്മുടെ പത്രിക്കെപ്പുറി നാട്ടുകാരെന്തു പറയുന്നവുന്ന സുചിപ്പിപ്പിഞ്ഞുന്നതു്?

ഹക്കിം: തിരുമേനി ക്ഷമിക്കണം. രാജക്കമാരി അവിൽവാനെ സൗ ഹിക്കുന്ന. അവർ രഹസ്യമായി കാണാടും ഉണ്ട് എന്നു സീ പറയുപ്പുട്ടുന്നതു്

(കൈ തന്നോടും ഒഴു പെട്ടുന്ന കേരംക്കുന്ന.)

ഹക്കിം: വിവരം അല്ലാലും നാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന. കവയത്രി സെബുന്നിസാ രാജക്കമാരിയെ ആരാധിക്കുന്നാർ, പ്രള്ളക്കമാരമാർ, കറച്ചാനമല്ല ഇം സാള്ളാജ്ഞത്തിൽ. അവ രണ്ടാം കുംഭരാധിരിക്കുകയാണ്. അതു് മശാ സാള്ളാജ്ഞ

ശ്രീനാം ഇപ്പോൾ നല്പരലി.

(അരംഗസിബ് സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും എഴുന്നേറ്റ് പടിയിരിക്കി രണ്ടചാൽ ആലോചനാനിമഗ്രന്നായി നടന്നശേഷം; തിരികെ സിംഹാസനാനുഡന്നായിരിക്കുന്ന.)

ഹക്കിം: അവിൽ വാനെ.....

അരം: ഭസ്മാക്കിക്കാളിയെഞ്ഞതാണ്, പെക്കു തിങ്കാലം കനം തന്നെ പാടില്ല. മിശ്രാസാന്താജുത്തിനാം അതു മാനിക്രമായിരിക്കും.

ഹക്കിം: ജഹാം പറാ. അടിയൻ അത്രയ്ക്കുംതില്ല.

അരം: ഇന്നതന്നെ നടക്കം പരിവാരത്തിനാം ഒൻപതുക്കാട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങാൻ വേണ്ട ക്ഷക്കും ആരംഭിപ്പുന്ന പറയണം. അവിൽവാൻ്റെ നടവടിക്കെഴു സുക്കിച്ചിവാൻ രണ്ടചാരനാർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടെട്ട്.

ഹക്കിം: കല്പനപോലെ. (പോകുന്ന.)

അരംഗ: (ആലോചനയിൽ മിക്കിക്കൊണ്ട്) അപ്പോൾ, അപ്പോൾ യാണണബാധ്യത്ത്. കവയിത്രി, കലാമ്രൂമം,..... അതു സംഭവിച്ച.....സെബുന്നീസാ.....ആക്കദ്ദേശം,.....അവിൽവാൻ.....മിശ്രാസേനാനി.....വിശ്രപ്പിപ്പുന്ന്! അവിൽവാൻ, ആച്ചു; ആ ഭർഖ്യുലൻ, അവനെ.....(പെട്ടു എഴുന്നേർക്കുന്ന.....തന്നേവാർ കരിക്കൽക്കുടി ശമ്പുമുയയ്ക്കുന്ന). എന്നെല്ലാമൊരീഡമാനാണബുദ്ധത്തായി അരംഗസിബിന്റെ മുഖം മുഖം ചീരിക്കുന്ന.)

(അണിയിരയിൽനിന്നും വാങ്ങ് കൊടുക്കുന്ന വിളി കേരംക്കുന്ന. മുഖ്യമാസമയം അരംഗസിബ് രണ്ടു കയ്യും പക്കതി മുക്കിപ്പുകി, ‘അല്ലാഹു അക്ബുർ’ എന്ന മന്ത്രിച്ച ധ്യാനനിരതനായി നില്ക്കുന്ന.)

(കർത്തവാൻ)

രംഗം 8.

[ലാഹോർ കോട്ടയിലെ ഒരു മരി. കരിക്കളുംകൊണ്ടുള്ള പിൻചുമരിൽ വാരം, കന്നം മുതലായ അനുഭ്യവങ്ങൾ കാണാം. കർക്കിളി ചൊദ്ദുനോടു അവിൽവാൻ എന്നേ വിഴുറയെയിൽ നോക്കിക്കൊണ്ട് ആലോചനയിൽ മുക്കിനിൽപ്പാണ്.]

അവിൽ: (തന്നെത്താൻ) അന്യകാരം! (ഒരു നിമിഷം നീന് നീളിൽ തന്നെ നീനു മറ്റും നടക്കുന്നു. നടന്ന തിരിഞ്ഞെ മാനും നോടു മുറിയില്ലോ ഒരു വലിയ നിലക്കൗണ്ടാടിയുടെ മുനിലെത്തി ചെത്തുന്ന നിൽക്കുന്നു. • അവിൽ തന്റെ പ്രതിബിബം കണ്ട് സുക്ഷിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ട്)

അവിൽവാൻ! (ഒരു ദീനമായ മനഹാസം) ലാഹോർ കോട്ടയിലെ സേനാനി! (കനാറക്കെ ചീരിക്കുന്ന, മുവരു വീണ്ടും വിശ്വാദവും, പുള്ളവും, അത്രമനിദിച്ചും പ്രതിഫലിക്കുന്ന.) വിസ്തീ! എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. നീൻറെ ലോകം അന്യകാരത്തിൽ നിമിഗമായിക്കഴിഞ്ഞു. നീ അറിഞ്ഞതാ? സെബുനിസ് ചക്രവർത്തിയോടൊപ്പം അഞ്ചായിലെത്തി. ഇനി കരിക്കലും കരിക്കലും നീ അവുഞ്ചു കാണകയില്ല. (മുവം തിരിക്കുന്ന കയ്യാമായ മുവഭാവം. കണ്ണുകളിൽ കണ്ണീർ നിരഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. വീണ്ടും നടക്കുന്നു. അല്ലാമായി കണ്ണുകരംചുമരിലെ തന്റെ വാളിൽ പതിയുന്നു. കറച്ചിട വാരം നോക്കിനിന്നിട്ട്, അതുചെന്നടക്കുന്നു. വാരം ഉറയിൽനിന്നു ഉണ്ടി വീണ്ടും ഏറാറായും)

ഭേദാദ അതിനെ ഗോക്കിനിൽക്കുന്ന, തലയാട്ടിക്കൊണ്ട്.) മുശകം സേനാനി അവിൽവാൻറെ കുട്ടകാരനായിരുന്ന റീഡം ഇന്ന അവനെപ്പോലെ ഏകകിയാണ്. ആ കൈകളിൽക്കിടന്ന ചീററിക്കാണ്ടിയും ഒരു കാലം നിന്നക്കണ്ടായിരുന്നു. ആ കൈകരം കും നിന്നെന്ന താങ്ങാനന്ന ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അവിൽവാൻറെ പ്രശ്നപ്പിക്കുന്ന റീഡായിരുന്ന തീപ്രാലപ്പാനം ചെയ്തു. പരക്കു ഇന്നു ഇതു കൈകരംകും ശക്തിയില്ല. അവിൽ ഇന്നി നിന്നെന്ന തൊട്ട കയില്ല. നിന്നെന്ന ജീവചരിത്രം അവസാനിക്കുന്നു. റീഡം അവിൽവാനെപ്പോലെ വിസ്തൃതിയിടുന്ന കുറിക്കിലേക്കും റീഡുന്നു; മാപ്പു്, മാപ്പു്. (വാരം ദാഖലിലമത്തിപ്പിടിച്ചു് കണ്ണടച്ചു റീഡുന്നു; കണ്ണ തുറന്ന രാളിക്കുന്ന തിളങ്ങുന്ന വായ്ത്തലമേൽ കണ്ണറപ്പിച്ചു റീഡുന്നു. എന്നൊ ചീല വിചാരങ്ങൾ മനസ്സിലുടെ കടന്നപോകകയാണ്. പെട്ടെന്ന എന്നോ തീരമാനമെടുത്തപോലെ വാളിറ യിലിട്ടു വീണ്ടും ചുമരിൽ തുകുന്നു. അഫ് സുരബാൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. അവിൽ ചുമരിൽനിന്നും തിരിയുന്നതു അഫ് സുരബാൻറെ മുഖിലേക്കാണ് ഇരുപേരും അനേഗാനും മുഖത്താട്ട മുഖം ദോഷി നിൽക്കുന്നു. അഫ് സുരം അടച്ചതുചെന്നു് അവിൽവാൻറെ ചുമലിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു്)

അഫ് സുരാ: അവിൽ ഇതെന്താണു്!!

അവിൽ: ഒന്നമില്ല, അഫ് സുരബാൻ

അഫ് സുരാ: ചക്രവർത്തി ടില്ലിക്കു് പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു. ഇതുപെട്ടു നാ മട്ടണിയതിനെത്തുടർന്നു ചീല ഉംഹാപോഹണങ്ങളും തോൻ കേട്ടു.

അവിൽ: എല്ലാം കഴിത്തു. ഇന്നി കരിക്കലും ആ മുഖം തോൻ കാണകയില്ല. കരിയ്യും, കരിയ്യും. സെബുന്നിസാ. എന്നെന്നു വസന്നം ആ കയിലിക്കുന്ന ശാന്നംകൊണ്ടു മനോഹരമാവുകയില്ല, അഫ് സുരാ (പെട്ടെന്നു് ഒരു കണ്ണത്താമേൻ ചാരിവെച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടമെടുത്തു ഗോക്കി.) ഇതാ, ഇതു മുഴമിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. സെബുന്നിസയുടെ ചരായുചട്ടമാണു്. ഈ

ആലിഷ്കരി അതിനി മുമ്പിക്കയില്ല. ഈ ചരിത്രം പോലെ അതു മുമ്പിക്കാതെ കിടക്കണം. (പ്രത്യാഹരിച്ച രാജക്കമാരിയുടെ മഖത്തു നോക്കി) സെബുന്നിസാ—ലാമിനി.....കാണക യില്ല! അധിക്കരിക്കും! (തിരിയുന്ന)

അധിക്കരിക്കും: അവിൽവാൻ, ഇങ്ങിനെ അലൈവുപ്പുട്ടാലോ? ഡീര നായ നീ ഇള്ളിനെ കുടിക്കുഞ്ഞുംലോ....

അവിൽ: (പെട്ടുന്ന്) കാണകയില്ല; കാണാം. അധിക്കരിക്കും എന്നു, ഇപ്പോൾ.

അധിക്കരിക്കും: (അവിൽവാനെ പിടിച്ചിരത്തി) അവിൽവാൻ, നിന്റെ കൈന്താൻ, ഭ്രാന്തനാ? ദില്ലിക്കൊട്ടാരത്തിനു കുത്തു കുത്തി ലുകളും, പാറാവുകായമുണ്ട്. അറിയാമോ? ഡീരനായിരിയും മനസ്സിനെ കുട്ടത്തു വേദനിപ്പിച്ചാൽ നിനക്കു നല്പതിനല്ല. എല്ലാം മരക്കണം, മനസ്സിനു ഉല്പാസം കൊടുക്കണം. ആ ഒട്ട—കു ശാന്തം കേരാക്കുന്നു.

അവിൽ: എൻ്റെ തുലിക ഇന്തി ശാന്തം രചിപ്പിയില്ല. അതിനേൻ്റെ ആത്മാവു് വരണ്ടപോയല്ലോ അധിക്കരിക്കും! അവിൽവാൻ്റെ ശാന്തം ഇന്തിയായം കേരാക്കുകയില്ല. (പെട്ടുന്ന) പക്ഷം, ആ ശാന്തമുണ്ട്. അതു എന്നു മരണംവരെ പാടം.

അധിക്കരിക്കും: ഏതു ശാന്തം?

അവിൽ: രാജക്കമാരി രചിച്ചു് പാടിയ അന്നത്തെ ശാന്തം. (പെട്ടുന്ന അതിക്കയ്യായി ആ പഴയ പാടിനേൻ്റെ ശാന്താലു വരിക്കും പാടുന്നു. പാടു പെട്ടുന്ന നിത്തിയിട്ട്) എന്നിയും പോകണം: ഈ പാടും പാടിക്കൊണ്ട് തീർമ്മയാറു ചെയ്യണം. ദില്ലിക്കു് (എഴുന്നേർക്കുന്നു.)

അധിക്കരിക്കും: ദില്ലിക്കൊ? അവിൽ!

അധിക്കരിക്കും: അതെ, ദില്ലിയും തന്നെ. എന്നിണ്ണുണ്ടുമെ അംഗിയുംകൂടു. എൻ്റെ സപ്പുത്തേരേട്ടി നടക്കാൻ. മററു

“ ഒരു അഭിക്ഷണവും എന്നില്ലെല്ലെങ്കിലും. മരിക്കുംവരുമെന്ന് അഭ്യന്തര ശിക്ഷം. അധ്യോഗ്യം, തൊൻ പ്രോക്കനാ. (പെത്രേസ എഡ്യൂക്കേഷൻ.)

അധ്യോഗ്യം: എവിടെയുള്ളു?

അവിൽ: രാജകമാരി സെബുന്റിസയ്യട അട്ടത്തെക്കു— എൻറെ ജീവസ്വർഗ്ഗസ്പതിൻറെ അട്ടക്കലേജ്യൂട്ട്—(എഴുന്നുറട ഓട്ടനാ)
(അധ്യോഗ്യം ചാടിയെഴുന്നോറു “അവിൽ, അവിൽ” എന്നു ഉള്ളെങ്കിൽ വിശ്വിച്ചു പുരകെ പ്രോക്കനാ. അ പാട്ടിൻറെ വരികൾ പിടിക്കുന്നതിനും കേരംക്കാം.)

(കർട്ടൺ)

രംഗം 9.

വയൽഹികൊട്ടാരത്തിലെ മനോഹരമായ ഉച്ചാനം രംഗ ത്വിസ്റ്റീര പുറകിൽ പുക്കൾക്കുള്ളം മറരം. മുൻവശത്തു ഒരു ഭാഗ തെതക്ക് നീങ്ങി അടച്ചപ്പുണ്ടേൻ കയറിവെച്ചു ഒരു വലിയ കട്ടകം. അടച്ചതായി ഒരു തര. അന്നേപുരത്തിലെ സൗകര്യക്ക് മാത്രം വീഡ രിപ്പോർട്ടു ഒരു സ്ഥലമാണീത്.

സെബുന്നിസ് ക്ലാസ്റ്ററമേൽ വിചാരംക്കയായിരിക്കുന്നു. മുഖത്ത് ദാഖലം, അടക്കാംക്ഷയം, ഭയവും ഒരു ചേഗും കാണാം.

വിഷാദമയമായ പിന്നുണ്ടി സംഗീതം ഉയരുന്നു.

അല്ലെങ്കിൽ സുലേവ ഭയവും, ദാഖലം സ്കൂൾക്കുന്ന മുഖ ഭാവത്തോടുകൂടി ധൂതഗതിയായി വരുന്നു.

സുലേവ: രാജക്കമാരി

(സെബുന്നിസ് എഴുന്നുറയ നീൽക്കുന്ന)

(കിതപ്പോട) രാജക്കമാരി—ഞാൻ—ഞാൻ

സുലേവ: എന്തോ, എന്താണോ!

സുലേവ: രാജക്കമാരി. ഞാൻ അവിൻബാനെ ആ ക്ലാസ്റ്ററമേൽ മുഖമായി ഉള്ളത്തിയിട്ടാണോ വന്നതോ.

സുലേവ: അതെങ്കിലും.....

സുലേവാ: അതുകൂടം കണ്ണിട്ടില്ല. മതിലിനു മുകളിലൂടെ ഒരു കയറ കോണി എറിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടാണോ ഉദ്യാനത്തിലേക്ക് കയറിയതോ.

· എൻബുന്നിസ്: കാവൽക്കാർ.....

സുലേവ്: ഇല്ല; കാവൽക്കാരായോ കണ്ടിട്ടില്ല.

പക്ഷെ സബുന്നിസാ.....

(സുലേവയുടെ കൺ നിറയുന്ന)

സബുന്നിസ്: സുലേവാ, സുലേവാ-എന്താൻോ, പറയു.

സുലേവ്: രാജകമാരീ-അദ്ദേഹത്തിനോ എന്നെന്ന തിരിച്ചറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. രാജകമാരി എഴുതിയ പാട്ടിനോ ചീല വരീകൾ എപ്പോഴും ഉള്ളവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രാത്തകായ വേഷം. അക്കപ്പാട....ബുദ്ധിന്മു....

സബുന്നിസ്: അഞ്ചോ എൻ്റെ അവിൽ (കൺനിറയുന്ന.)

സുലേവാ: സമാധാനമായിരിയോളി. നമ്മക്കെങ്ങാട്ടപോകാം. ഒരു പക്ഷെ, സബുന്നിസായെ കണ്ണാൽ ആരോഗ്യം തിരിച്ചുകിട്ടാനോ മതി. അല്ലാള്ളവിന്റെ കൃപ. വആ.

(പിൻ കർട്ടുൺ ഉയരുന്നു. ചെടിപ്പുട്ടപ്പുകളുടെ മരവിൽ അവിൽവാൻ ഒരു തരമേൽ ഇരിക്കുന്നു. ചീകിഡ്യാത്മകാരത തല മുടിയും, താടിയും. കർഡായും പെപജാമയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. കർഡായുടെ മെൽ ഒരു വെയ്സ്‌സ്‌റീക്ട്. എല്ലാം അല്ലോ ഉല്ലതത്തും മുഴീത്തത്തുമാണോ)

സബു: (അവിൽവാൻ അടക്കത്തെച്ചുന്നോ)

അവിൽ, അവിൽ....എൻ്റെ അവിൽ!

(അവിൽവാൻ സബുന്നിസായെ ഉറുട്ടേന്നോക്കിക്കൊണ്ടിരിയുന്നു.)

സബുന്നിസാ: അവിൽ, എന്നെന്ന അറിയുകയില്ലോ. അവിൽ, സബുന്നിസായെ മനസ്സിലായില്ലോ-അവിലിന്റെ സബുന്നിസാ.

(അവിൽവാൻ മനസ്സിക്കുന്നു. സബുന്നിസാ എഴുതിയ പാട്ടിന്റെ രണ്ടുവരി പാട്ടുന്നു.)

സബു: അവിൽ, ആ പാട്ട് അനുശ അവിലിനെ പാടിക്കേണ്ടതുണ്ടിച്ച

ஸெவுனிஸயான் ஹா நிற்கென்று' அவிழ், அவிழ்-
(அவிழ்வான் விண்டு ரண்டுவரி பாடுன்.)

(ஸெவுனிஸு அவிழ்வான்ற கைக்கு பிடிப்பு', அடு
த்தினை, அதை பாடுகென்ற மரவுரிக்கு பாடுன். பாடுகெலை
ளிரிக்கவை, கவித்தக்கண்டிலூட யார்யாற்யாயி கண்ணிரை
ஒகுன். ஸெவுனிஸு பாடுகெசியுனதொடு குடி அவிழ்வா
வென்ற இவற்று புஜத வீடுன். ஸாவ்யான், கனம் விரபாஸ
மாகாத வண்ண், ஸெவுனிஸுஷுட கைக்குலிழ் கடுன பிடி
ஆ, அவைழ ஸூக்ஷித்துநோக்கெலான்')

அவிழ்: ஸெவுனிஸு-ஸெவுனிஸு! நொன் ஏவிடெயான்..
ஹது ஸதுமாளோ, ஸப்புமாளோ! லோகமாளோ! நாக
மாளோ! ஸெவுனிஸு- (அவிழ் ஸெவுனிஸுஷுட
கைக்குலிழ் சுங்கிக்குன்.)

ஸெவு: அதை, அவிழ், அவிழ்வா ஏவென்ற அடுக்கலே. அதை,
ஸெவுனிஸுஷுட அடுக்கலேத்தனை. அவிழ், ஹநியை
கிலும் கன மாவைசித்துக்குட. கன பரயை, அவிழ் அவிழ்
தென்னை ஸூக்கைஞ் ஏன். அவிழ், அவிழ்வாதுத
ஜிவிதம் ஸெவுனிஸ்கைவழைமிலு. அவிழ், ஹதின்ற
அவஸானம்.....

அவிழ்: ஏப்பும் உப்புஞ். சுகுவத்தி உப்பித்திட்டுஞ். ஹதி
நவஸானம் மானமான். ஏக்கிலும், அவிழ்வான் யா
நாயி. ஹா சிவ்யானநாயத்தின பாருமாயித்தீராவிடது
க்கிய அப்பாஹ காணாவியியான்-அவிழ்வான் ஹனம்
மரித்தும் தனை.....

ஸெவு:(அவிழின்ற வாபொத்தி) அண்டினை பரயாதிரிய் தீ..
அப்பாஹவின்ற மிதம் அதுருவின்ற. குபகை பிரகா
லம் குமித்து ஜிவிக்கைன் ஹடயாக்கிலெப்புநாரின்ற!

அவிழ்: அதுருவின்ற! அப்பாஹவின்ற மிதம்!

സെബു: ഈ ലോകവും അതിൽക്കാണുന്ന സ്വീച്ചപരമ്പരയുള്ളൂ. സ്വീച്ചിച്ച അദ്ദേഹത്തിനു ചക്രവർത്തിയുടെ മനസ്സു മാറ്റാൻ സാധിക്കില്ലെന്ന വരെമാ?

(സെബുന്നീസ് എന്നൊരു ശബ്ദം കേടുപോലെ ഒരു വശത്രെ കഴു നൊക്കിയിട്ടു്, ഭയാനകമായ മുഖഭാവത്തോടെ)

സെബു: അതോ- ചക്രവർത്തി ഇങ്ങോട്ടുവരികയാണു്: അജോഡാ, (അര രനിമിഷം അലോചിച്ചിട്ടു്) അവിൽ, ആ കട്ടകത്തിനകത്തു കയറിയിരിയു്. ശബ്ദമുണ്ടാക്കുതു്. ഞാൻ അപ്പേരെ വല്ല വീഡിവും ഉടനെ പരിഞ്ഞയച്ചുകൊള്ളും.

അവിൽ: എന്തിനു്! അദ്ദേഹം എന്നെന്ന കാണട്ട. എന്നെന്ന ശിക്ഷി ക്കട്ടു്. ഞാനത്തിനു തയാറാണു്. അവിൽവാൻ ഒരു ടീച്ചർ. വിനെപ്പോലെ കൂൾച്ചിരിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവന്നല്ല.

സെബു: അവിൽ, അവിട്ടത്തെ ഡീരു കാട്ടേണ്ട സമയമല്ല ഈതു്. അതിനോരവസരം കിട്ടുവൊഴാകാം. ഇപ്പോൾ, എന്നീക്ക വേണ്ടി, അവിട്ടത്തെ സെബുന്നീസാക്കു് വേണ്ടി, ഉം-വേഗ മാകട്ടു്.

(അവിൽവാൻ ഒരു റിമിഷം ഇതികത്തവുതാഴുഡായി നിന്നിട്ടു്.)

അവിൽ: (ദീപ്പാഡിപ്പാസത്തോടെ.) ശരി, സെബുന്നിസായുടെ ഹിതം. അല്ലാഹുശക്കബർ.

(അവിൽവാൻ കട്ടകത്തിനുകള്ളു കയറിയിരിക്കുന്നു. സെബുന്നീസാ കനം അറിയാത്തവാളുപ്പോലെ തരയില്ലിക്കുന്ന മാല കോത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചീല റിമിഷ്യാഡു കഴിഞ്ഞു് അരംഗ സീബു് പ്രാശാശിക്കുന്നു. ശാന്തവും ദുഷ്കവും ആയ മുഖഭാവം.)

അരംഗസീബു്: (അടയ്ക്കുവന്നു്) മക്കളു്, സെബുന്നീസാ, എന്നൊന്നു് നീ ഇന്നു് തനിക്കെയയിരിക്കുന്നതു് സുലേവയെയിടും സെബു: കൂൾക്കാൻ തയാരായിരിക്കുന്നു്. വെള്ളം നിറച്ചിട്ടു് കഴിഞ്ഞു, സുലേവ തീ കൊണ്ടുവരാൻ കൂൾക്കിയിലേക്കു് പോയിരിക്കുന്നു്. എൻ്നു കൂൾ കഴിഞ്ഞു, ഇങ്കും

മുന്ന്, അരമനയിലേക്ക് പോകണം. മത്തും വീഴാൻ തട്ടുമണ്ണോ— അപ്പുൾ ഇന്തോട്ട് പുറപ്പെട്ടത്.....

അരംഗഃ കൊമില്ല. എനിഞ്ചുണ്ട് സുവച്ചില്ല. തിളപ്പിച്ചാറിയ വെള്ളത്തിലോന്ന കളിക്കണം. അതുകൊണ്ട് തൊനാല്യും കളിക്കാം. എനിട്ട് നീ കളിച്ചാൽ മതി. വെള്ളം നല്ലവ ണ്ണം വെട്ടിത്തിളപ്പിക്കാൻ പറ. അതുവരെ തോർ ഈ കർ തനയിലിരിക്കാം.

‘സെബു (ഡയവും ഭിഡവും അടക്കാം.) അപ്പുൾ അരമനയിലാണല്ലോ സാധാരണ കളിക്കാറോ?’

അരം: അതെ—ഈന് ഈ ഉദ്യാനത്തിൽ കളിക്കണമെന്ന എനി കിശോരാഗ്രഹം തൊന്തി.

സെബു: തൊനോതായാലും കളിക്കാൻ ഒരുദ്ദേശിനിൽക്കായാണ്. എന്നാൽ, തോർ ആദ്യം കളിക്കാം.

അരം: വേണ്ട—ആരവിടെ.

(ഹക്കിംവാൻ പ്രവേശിക്കുന്ന)

ഹക്കിം, ആ കട്ടകം ആവി പുറത്തുപോകാതെ വിധം മുടി വെള്ളം തിളപ്പിക്കുക. എനിക്കൊന്ന കളിക്കണം.

ആ കട്ടകത്തിന്റെ മുടി നല്ലപോലെ അടച്ച് ആവി പുറത്തു പോകാനതുവിധം ബന്ധിച്ച് തിളപ്പിക്ക.

(ഹക്കിം ചോക്കം. ഒരു ട്രൂപ്പ് വന്ന കട്ടകം അടച്ച തീപുട്ടി പോകുന്ന.)

(സെബുന്നിസാ ഒരു പാവപോലെ വിള്ളുന്ന. മുഖത്തു സ ഹിക്കവെള്ളാതെ ഭിഡം, കോപം, ദയം, ഇവ മാറി മാറി വന്നെത്തി നോക്കി മാത്രുപോകുന്ന.)

അരംഗഃ വിശമിക്കാതെ, മക്കളെ. അപ്പുൾറ കളി ഉടനെ കഴി ക്കാം. എനിട്ട് കളിക്കാം വിനാക്ക്.

(അകത്ത് കോപവും, ദ്രശ്യതയും, റിനയും, വെരപ്പും, ചുറ്റു തു ഒരു തരം ശാന്തതയും ഫുകടമാകുന്ന അരംഗസീഡിന്റെ ചിഡം, മക്കൾ കാണുന്നില്ല.)

ஸெஸ்யு: (ஸங்கிளதன்) அஷ்டா! அஷ்டா!

அரங்க: மகசை; தாமஸமிடிப் பகசை வீ அது குடுக்கத்திராட்சியை வெள்ளி வெற்றும் திடுக்களை ஶலையில் கேட்கவேண்டுமென்று என்று நோக்கி.

(ஸெஸ்யுக்கிஸ பாவபோலை நிற்குகினா)

அரங்க: நிர்ணயாடலை பரித்தத், போயிருந்தான்.

(ஸெஸ்யுக்கிஸ அரங்கத்தை நிற்குகினா.)

ஒரு பிரதாவிலீலை ஶாஸ்தரமிடு; ஒரு சுக்ருபத்தியூரை அது அனுத்தான்.

(ஸெஸ்யுக்கிஸ அடியடியாயி, மூாயறவிததையேற்று வெள்ளுமென்று குடுக்கத்திலீலை அட்சியை ஏற்றுகின்ற குழுக்கள் மேல்பூந்தியத்தில் “அவ்விழ்” என்று உச்சத்தில் விழிசுப் புற்றுக்கு கீற்று நிலம் பதிக்கினா.)

ஒகிலிபாதூஜுதினேநாட்டாகே தீராதத அப்பமான வகை நிலைவெஷு கலா! அரங்கஸிலீவிலீலை ஹராஶக்திகள் ஒன்றில் பிரதாவு, ஸஹோத்ரமாதான் கிஷ்டணேஷ்வரி வாயிட்டுள்ளது ஹான் ஹதா மகாதி. ஒருங்குபத்தியூரை அநாத: புரதத்தினா ஹதாவு பாமா யிரிக்கெடு. வக்கிள்!

(வக்கிள் புவேஶிக்கினா.)

ஹவசை கொள்ளுபோயி காராக்ருஹத்தில் ஹட்டக்கை.

(கந்தில்)

രംഗം 10.

{കാരാധൈഹം.

ചുറ്റു കാവൽക്കാർ

തദ്ദു മരിഞ്ഞുകയ്ക്കുന്ന മണിയ വെള്ളിച്ചും. ഒരു ലീനമായ രാഗം പ്രാപം കേരംക്കാക്കുന്നു. സെബുനിസ് കമ്പനിയിൽ കീടക്കുകയാണ്. സാവധാനം എഴുന്നേറ്റുന്ന നിർക്കുന്നു. കരണ്ണ ചുമന്ന ചുവം, വിത്ത് കണ്ണുകരം. പൊടി പററിയ തലച്ചടി ചുമലീൽ ചിത്രരിക്കിടക്കുന്നു.)

(സെബുനിസ് അവിൻ്റെവാൻ പാടിയ ശാനം പാട്ടുനു. പാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുവെ, ഒരു പുത്രശ്രദ്ധേയവും ചേരും പാട്ടുന്നതായി കേരംക്കാക്കുന്നു. ശാനാനന്നരം ഒരു പുത്രശ്രദ്ധപും നീംകുപോലെ കാരാധൈഹത്തിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടുനു. സെബുനിസ് ആ ആപ്പെട്ടിന്റെ അട്ടത്തു ചെല്ലുനു.)

സെബുനിസ്: അവിൻ! അവിൻ! അവിൻ, എനിക്ക് മാപ്പു തരിക. അവിൻ, സെബുനിസയും ചക്രവർത്തിയുംകൂടെ ചതിച്ചതാണെന്നു അവിട്ടുനു തെരംഭിലുംരിക്കുയോണോ? അവിൻ! പറയു,അവിട്ടുനോന്താണെന്നും മിണ്ണോ തത്തും? അവിൻ, സെബുനിസ് നിരപരാധിയാണെ. വിശ്വസിക്കുക. അവിട്ടുത്തെ ജീവനെ രക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണും എന്ന് അങ്ങിനെ നിബ്രഞ്ജിച്ചതും.

(തേണ്ടിത്തെങ്ങിക്കരയുന്ന. ചക്രവർത്തി പ്രവേശിക്കുന്ന. വികാരഗ്രന്ഥമായ മുഖഭാവം. സെബൈനിസ് കരച്ചിൽ നിത്തുന്ന. നീഴൽ മാഞ്ഞപോകുന്ന.)

ചക്രവർത്തി: സെബൈനിസാ, മക്കളും മുൻഡിലും വൈകിയിട്ടില്ലോ മുകിലപസാമ്രാജ്യത്തെ അപമാനിക്കുന്ന ആ ദുർഘാസനകൾ പശ്ചാത്താപംകൊണ്ട് നീംപിപ്പോയിട്ടാണെങ്കിൽ നിന്നക്കിനിയും രക്ഷയുണ്ട് മുകിലപസാമ്രാട്ടിന്റെ നീതി.....

സെബൈനിസ്: മുകില സാമ്രാട്ടിന്റെ നീതി!! അതോരാശ്വത്തുക രഹായ നീതിയാണ്. സപനം പിതാവിനെ കാരാറ്റു തിലിട്ടുചെയ്യുന്ന നീതി!

സപനം പുതും മനഃപ്രദത്തെ തുരകിലിട്ട് നശിപ്പിക്കാമെന്ന വ്യാമോഹിക്കുന്ന നീതി!

കൊട്ടം മലകളിൽ, അന്വരതം ശിവാജിയോട് പടവെട്ടി, സപജീവനെ തൃജിച്ചും മുകിലപസാമ്രാജ്യത്തെ സേവിപ്പാൻ തയാരായിക്കുന്ന സേനാനിയെ വെള്ളത്തിലിട്ട് തിലിപ്പിച്ചുകൊന്ന നീതി!!!

(നീഴ് വീണ്ടും പ്രത്യുക്ഷപ്പെട്ടുന്ന)

സപനം സമേഖരണപ്പെട്ടു, സാമ്രാജ്യമോഹംകൊണ്ട്, ചതിച്ചുകൊന്ന നീതി!!!

ആ നീതിയുടെ കീഴിൽ സെബൈനിസ്സും രക്ഷ വേണ്ട.

ലോകമറിയട്ടു, ചക്രവർത്തിയുടെ പുതി കലജ്ഞവേണ്ടി, പ്രേമതന്നീവേണ്ടി, ജീവത്യാഗം ചെയ്യുവെന്നും.

കാട്ടാളിന്റെ കളിൽപ്പെട്ട മാടലുവിനൊപ്പോലെ നിന്ത്യം, നിർബജം വധിക്കപ്പെട്ടുവെന്നും!

ചക്രവർത്തിക്കുന്ന വധിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാണും കരിക്കാറി.

ഈ ദീനമായ ഭരണതന്നാടകം മുകിലചക്രവർത്തിയുടെ കുടം കൂർത്തത്യുദ്ധംക്കു മക്കട ചാത്തട്ടു.

(നീംചലിബാ നോക്കി)

അവിൽ, ഇതാ, ഇനിയിക്കും താമസമില്ല. അങ്ങയുടെ
കുടെ സെബുനിസയും വരുന്നു. ഇതാ, ഇതാ, അവിൽ!

‘നീംചലിന്നുത്തേയ്ക്കു് കാടുന്ന. നിലത്തു വീഴുന്ന. ആ പുത
പ്രകൃഷ്ടം, ഒരു സൃഷ്ടിപത്രിന്റെ കൈ കോത്തുപിടിച്ചു് നിശ്ചി
പോലെ മേലുള്ളതുയുന്നു.

കാരാഗ്രഹത്തിൽ വീവളിച്ചും പരക്കുന്ന. സെബുനിസ കൽ-
ത്തിന്ത്യിൽ നിലംപതിച്ചു് കിടക്കുകയാണ്. അരംഗസീബ് കാ
വൽക്കർട്ടുടെ ഭവത്തേയ്ക്കു് നോക്കുന്ന. കായ്ക്കുന്ന മനസ്സിലാക്കിയ
കാവൽക്കുറൻ്റ് തന്റെ തുന്ന, സെബുനിസയുടെ അടത്തുചെന്നു
കുന്നിണ്ടു, എഴുന്നേരു പുരത്തുവന്നു് കനം മിഞ്ചാതെ ദുഃഖാവ
തോടെ നിൽക്കുന്ന.)

അരംഗസീബ്: അല്ലോട്ട അക്കബർ.

അല്ലോട്ട, മുകിലരാജുതെതെ കൂക്കപ്പെട്ടത്തുന്ന മറൊന്ത കര-
ത അദ്ധ്യായവും അഞ്ചിനെ അവസാനിച്ചു..

അല്ലോട്ട അക്കബർ !

(കാവൽക്കാരോട്) മന്ത്രിയെ വിവരം അറിയിക്കു. ശവസം
സ്ഥാരത്തിനാളുള്ള ഏപ്പാടുകരം ഉടൻ തയാറാവട്ടു.

(കാവൽക്കാർ പോകുന്ന.

അരംഗസീബ് തടവുഴിയ്ക്കുത്തു സാവധാനം കടന്നുചെ-
ന്നു് മകളുടെ മുതേഹത്തിനാരികിൽ കുന്നിണ്ടു് നില്ലുന്ന. രംഗാ
രംഗത്തിൽ കേടു ശാന്തം കേരുക്കുന്ന. മറം മറം ആ ശാന്തം വിള-
രയിൽ പോയി വിലയിക്കുന്ന. രംഗം, സാവധാനം ഇങ്ക്രായി,
ഇങ്ക്രായി, മരയുന്നു.)

